

260 godina virovsčkoga školstva

List učenika i učitelja Osnovne škole prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

vir

NAŠE NIKE

vec

Tema:
Škola-
jučer,
danas,
sutra

ENERGETSKA
OBNOVA
ŠKOLE

Škola
budućnosti

Područne
škole

Škola - jučer, danas, sutra...

260 GODINA VIROVSKOGA ŠKOLSTVA

TEMA BROJA

Poštovani čitatelji Maloga Virovca,

nakon mnogo vremena, rada i truda uloženog u stvaranje školskog lista, s ponosom vam predstavljamo novi, 59. broj koji donosi pregršt zanimljivosti vezanih za rad naše škole.

Ovaj broj posebniji je time što ove školske godine obilježavamo visoku 260. obljetnicu virovskog školstva. Stoga smo se odlučili da i tema ovogodišnjeg broja bude prigodna - Škola jučer, danas, sutra.

Osmišljavajući list, putovali smo kroz vrijeme i prisjećali se prošlosti, razmišljali o sadašnjosti i maštali o budućnosti. Naši bivši učitelji prisjetili su se kako je to bilo učiteljevati u virovskoj školi prije mnogo godina. Ova školska godina posebna je i po tome što je provedena opsežna energetska obnova. Stvarajući ovaj list, zabavljali smo se intervjuirajući naše bivše učenike od kojih smo mnogo toga naučili. Također, zanimali smo se i za razne, zanimljive školske projekte kojima naši učenici i učitelji vrlo ozbiljno pristupaju, ulažući u njih veliki trud i rad. Najzabavnije nam je bilo ispitivati učenike kako zamišljaju svoju školu budućnosti, a oni su po tom pitanju bili vrlo kreativni i maštoviti. Zavirili smo i u područne škole i zabilježili svu njihovu razigranost i kreativnost. Naravno, i u ovome broju zanimali smo se za mnogobrojne uspjehe naših učenika. Naše osmaše uskoro ćemo otpratiti na njihovo, još jedno, uzbudljivo putovanje. Želimo im mnogo sreće na tom putu uspjeha. Zahvaljujemo svim učenicima, učiteljima, stručnim suradnicima i svima onima koji su nam darovali svoje dragocjeno vrijeme, znanje i iskustvo te svojim riječima, slikama i bogatim idejama pomogli oko kreiranja stranica Maloga Virovca. Mnogo toga je doživljeno i zabilježeno, a sve što možda nismo uspjeli prikazati, možete potražiti na mrežnim stranicama naše škole. A sada, što čekate? Krenite s čitanjem našega i vašega Maloga Virovca! Uživajte!

Članovi Novinarsko-literarne grupe

Simona Vinček, učenica urednica

Uređuju članovi Novinarsko-literarne grupe: Nina Markov, 6. b, Nika Puškaš, 6. b, Lana Stanešić, 6. b, Hana Šoš, 6. b, Doroteja Bušić, 8. a, Marija Halusek, 8. a, Iva Puškaš, 8. a, Simona Vinček, 8. a.

Učitelji suradnici: učiteljice razredne nastave, nastavnice i nastavnici predmetne nastave, logopedica, pedagoginja, knjižničarka i ravnateljica.

Oblikovna koncepcija: prof. Zdravka Tišljara od 2005. godine.

Izdavač: Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje.

Kontrolno čitale i lektorirale: Katarina Franjo, prof. i Danijela Sunara Jozek, prof.

Odgovorna urednica i lektorica: Ksenija Janković Vusić, prof.

Fotografije: članovi Novinarsko-literarne grupe, članovi Medijske grupe, Katarina Franjo, Đurđica Krčmar Zalar, Tanja Buneta, Ivana Dautanec, Sonja Kalanj, Lidija Šiptar, Darko Herbai, Nataša Sušan, Draženka Patačko, Josip Kovačić, Maja Šoš, Kristina Klanac, Mirjana Burulic, Marica Cik Adaković, Dražen Podravec, Višnja Ljubić, Marija Aušperger, Tomislav Turković, Sanja i Đuro Grčić.

Priprema i tisak: Printeraj.

Naklada: 500 primjeraka.

Tiskanje ovoga broja Maloga Virovca omogućili su: Općina Virje, obitelj Matvej i obitelj Carek.

Članice Novinarsko-literarne grupe

Dragi i poštovani čitatelji i čitateljice Maloga Virovca!

Energetska obnova - najljepši je dar našim učenicima, zaposlenicima i roditeljima u ovoj slavljeničkoj godini 260. obljetnice prve carske trivijalne škole u Virju. U vrijeme Vojne krajine osnovana je temeljem naredbe carice Marije Terezije, a polazili su je dječaci iz virovske i novogradske satnije.

Ovogodišnjim Danom škole, tiskanjem novoga broja Maloga Virovca, postavljanjem Neobične izložbe fotografija s virovskim motivima našega đaka, sadašnjeg profesora likovne kulture Josipa Kovačića, Danom otvorenih učionica i svečanom priredbom na sam Dan škole, 28. ožujka 2019. te nizom ostalih aktivnosti tijekom cijele kalendarske godine, obilježiti ćemo ovu vrijednu i visoku obljetnicu. Pod pokroviteljstvom: Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske, Koprivničko-križevačke županije i Općine Virje.

Škola je u novom ruhu po zavšetku energetske obnove postala prava ljepotica! Obnova je zapravo počela od travnja 2015. godine, koja je tad bila vidljiva tek na informativnoj razini, ali takvi su koraci morali prethoditi stvarnim vidljivim radovima. Projektni prijedlozi mogli su se aplicirati od 22. studenoga 2016. do 20. veljače 2017. godine nakon čega je započela faza postupka dodjele, odnosno provjera i ocjenjivanje.

Koprivničko-križevačka županija aplicirala je našu školu 2016. na poziv „Energetska obnova zgrada i korištenje obnovljivih izvora energije u javnim ustanovama koje obavljaju djelatnost odgoja i obrazovanja“ i bila nositelj projekta, nakon dovršetka radova ukupno vrijednog 4.893.755,11 kuna, a u iznosu od 2.819,417,17 kuna bespovratnih sredstava sufinancirala ga je Europska unija iz Europskog fonda za regionalni razvoj u sklopu Operativnog programa “Konkurentnost i kohezija 2014.-2020.”. U sufinanciranju je sudjelovalo i Ministarstvo regionalnog razvoja i fondova Europske unije iz Fonda za sufinanciranje provedbe EU projekata na regionalnoj i lokalnoj razini u iznosu od 1.867.993,81

kuna, dok je 206.344,13 kuna osigurala Županija u svom proračunu.

Po provedenoj obnovi iz energetskog razreda D prešli smo u B i A+.

Provedbom projekta planira se ostvariti ušteda u energiji od 75%. Očekivana godišnja ušteda energije je 203.564,00 kn.

Hvala Koprivničko-križevačkoj županiji, našem osnivaču, što je prepoznala naše potrebe i prihvatila naše višegodišnje zahtjeve za ulaganjima u virovsku školu, kao i Općini Virje, na stalnoj podršci i financijskoj potpori našim projektima, također hvala i izvođačima radova GT Jura, nadzoru Kašik i projektantu Planetaris. Hvala svim našim učenicima i zaposlenicima na strpljivom suživotu s majstorima što nije uvijek bilo lako, jer bila je to od srpnja do kraja prosinca 2018. prava škola za život!

Budući smo i dosad imali vrlo kvalitetnu i raznoliku školsku prehranu ušli smo u županijski pilot projekt Pametan obrok za pametnu djecu i tako još podigli kvalitativnu razinu prehrane uz stručnu pomoć Podravkinih nutricionistica. Još je puno toga što me čini vašom ponosnom ravnateljicom! Puno smo toga učinili zajedno i u današnje digitalno doba sav naš rad prostrt je kao na dlanu svima vama zainteresiranima – učenicima, roditeljima, školskim odbornicima, općinskoj i županijskoj upravi kao i nadležnom Ministarstvu, ali i našim susjedima, partnerima i podupirateljima.

U slavljeničkoj godini dobrodošlo je i INA sponzorstvo ozvučenja multimedijske glazbene dvorane naše škole vrijedno 8.000,00 kuna. Hvala!

Rukovodeći se u radu zacrtanom vizijom i misijom naše škole - suradnički radimo na starim i novim projektima, trudimo se biti u korak s kurikulumnom reformom, a na dobrobit naših učenika i cijele zajednice!

Vaša ravnateljica MCA

U ovom broju

Veliki i mali Virovci	2
Škola, jučer	4
Škola, danas	10
Škola, sutra	14
Galerija velikih majstora	17
Parnas male Virovceva	19
Flora u Bibliji	25
Trbuhom za kruhom?	26
Održive misli	27
Knjižnica	28
Ponosimo se uspjesima	30
GLOBE i ENO	32
Učimo i stvaramo	33
Područne škole	34
Osmaši	36
Teen kutak	38
Zabavni kutak	39

Sponzor projekta ozvučenja multimedijske glazbene dvorane u OŠ prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

Asocijacije o školi (3. a)

Moja škola je prekrasna, puna veselja i zabave, u njoj ništa ne nedostaje. (Leona Kokotić)

Kada vidim školu, razveselim se i odmah mi je dan veseo. (Luka Ormanec)

Meni moja škola izgleda kao dvorac. (Tia Hrženjak)

U školi imam nove i dobre prijatelje koji mi pomažu, s njima se zezam i igram. (Karlo Posavec)

Moja škola je lijepa, velika i vedra. Ima puno učenika. (Ivan Benkek)

Dobili smo novi jelovnik i kuharice koje spektakularno kuhaju! (Sara Čiček)

Imam najbolju školu i učiteljicu na svijetu. (Emina Račan)

Kada vidim školu, pomislim na prijateljstvo. Kada vidim školu, pomislim na more predmeta koje ću učiti. (Tomislav Čiček)

260 godina viro

Ove godine ponosno obilježavamo 260. obljetnicu osnovnoškolskog obrazovanja u Virju. Za čitatelje Malog Virovca izdvojili smo neke najvažnije događaje koji su obilježili virovsko školstvo...

1759. U Virju je osnovana carska, trivijalna škola (temeljem naredbe carice Marije Terezije) koju su polazili samo dječaci. U školi se pričalo njemačkim jezikom, a dječaci su se pripremali za vojna zvanja.

1774. Naredbom carice Marije Terezije u Virju je osnovana Narodna (pučka) škola. U toj je školi režim bio mnogo blaži i velika se pozornost davala poučavanju gospodarstva.

1872. Naredbom kraljevske zemaljske vlade spojene su Carska i Narodna škola u Glavnu dječачku učionu u trajanju od četiri godine.

1873. djeluje i Djevojačka učiona.

1812. Radom je počela Narodna škola u kojoj se podučavalo domaćim govorom. Učitelje je birala Općina, a najčešće su učitelji bili orguljaši.

1842. U Virju se zapošljava Franjo Lugarić, učitelj, prosvjetitelj, orguljaš i županijski školski nadzornik. Franjo Lugarić prijateljevao je s Ferdinom Rusanom.

1875. U Virje dolazi učitelj Stjepan Štefanov zaslužan za izgradnju nove klasicističke školske zgrade u mjesnom parku.

1893. Započela je gradnja nove školske zgrade u mjesnom parku.

1894. Otvorena je nova školska zgrada koju su Virovci odmah nazvali Krasotica.

1917. Odlukom Zemaljske vlade dvorazredna Viša pučka škola u Virju postaje četverorazredna. U školu dolazi Franjo Viktor Šignjar, pisac, etnolog, ekolog i slikar.

1923. Viša pučka škola dobiva naziv Građanska škola, a za ravnatelja je imenovan

Franjo Viktor Šignjar. U virovskoj školi zaposlio se pjesnik Đuro Sudeta gdje je radio sve do svoje smrti 1927. godine.

1934. Virovsku školu posjetio je nadbiskup Alojzije Stepinac, a 1940. ponovio je posjet.

1936. Ministarstvo prosvjete udovoljilo je zahtjevu Učiteljskog vijeća Građanske škole i odobrilo naziv Državna mješovita građanska škola *Ferdo Rusan*, poljoprivrednog usmjerenja.

1954. U školu je uvedena električna energija.

1955. Osnovano je Virovsko društvo prosvjetnih radnika. Na virovskoj školi likovni predaje Josip Generalić, a nakon njega Josip Turković.

1959. Virovska škola postala je centralna škola s područnim razrednim odjelima u Hampovici, Šemovcima i Miholjancu u kojima djeluju kombinirana odjeljenja.

1960. Održan je prvi Dječji sajam u dvorištu stare škole u mjesnom parku pod pokroviteljstvom Društva *Naša djeca*.

1963. U prostorijama nekadašnje Tišlarove tiskare uređen je kabinet za tehničku kulturu. Škola je kupila prvi televizor.

1964. Upravljanje školom preuzeo je Ivan Senjan, prof. i na toj funkciji ostao preko dvadeset godina. Tiskan prvi broj Maloga Virovca.

1967. Prvi put obilježen je Dan škole 20. ožujka, na dan rođenja Franje Viktora Šignjara po kojem je škola dobila ime. Sredinom svibnja započeli su radovi na izgradnji nove škole.

1971. Svečano je otvorena nova školska zgrada, a posebnu radost za sve sportaše pružala je nova sportska dvorana.

1978. Nastavnik biologije Dražen Podravec u predvorju škole postavio je nekoliko akvarija i cvjetnih instalacija da ukrašavaju taj prostor.

Stara škola i župni dvor na razglednici iz Virja

vskoga školstva

1982. U kotlovnici škole uvedeno plinsko grijanje.

1983. Upravljanje školom, po drugi puta, preuzima Franjo Štefanić.

1987. Uveden njemački jezik u IV. razrede.

1991. Za ravnatelja škole izabran je Dražen Podravec, prof. koji je tu dužnost obnašao do umirovljenja 2007. godine. Tiskan prvi broj ekološkog lista *Zelenko*.

1992. U školu je uveden vjeronauk. Uređena je prva informatička učionica.

1993. Škola postaje centar kulturnih zbivanja. Organiziraju se brojne priredbe te se često održavaju različite promocije, koncerti i drugi kulturni sadržaji. Škola je aktivno uključena u manifestaciju Martinjski dani Virja.

1994. Na Kajkavskom etnografskom kvizu, autorice Marice Cik Adaković, prof., gostuje poznati podravski i hrvatski pjesnik Miroslav Dolenc Dravski.

1997. Školski list Mali Virovec, koji uređuje Marica Cik Adaković, prof., uvršten je među tri najbolja školska lista u Hrvatskoj na smotri literarnog, dramskog i novinarskog

Učenici s učiteljicom Nadom Štefanić

stvaralaštva LiDraNo. Izgrađena nova školska zgrada u Hampovici.

1998. Škola je prvi put priključena na internet.

1999. Škola je obilježila 240. obljetnicu rada te je za tu prigodu pripremljen svečani program. Glavni događaj bio je otvorenje novoga dograđenoga prostora: svečano je otvorena nova školska dvorana, nova knjižnica, kabinet likovne kulture te Muzej naive *Margaretha i Peter Infeld*. Na školu

je podignuta nova školska zastava koju je zajedno s cjelokupnim vizualnim identitetom Škole dizajnirao profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, Virovec Zdravko Tišljar. U mjesecu studenom Općina Virje dodjeljuje Školi povelju Plašt sv. Martina. Pokrenut je GLOBE program.

2000. Škola dobila Ministrovo priznanje.

2001. Škola dobila Povelju sv. Florijan DVD-a Virje. Uređen je etno kut u školskom predvorju. Prvi put održan Dan otvorenih učionica.

2002. Nagrade i priznanja: Najekolozi HTV-a, Najbolji plakat za zaštitu močvarnih staništa.

2003. Škola dobila Povelju Republike Hrvatske za doprinos u odgoju i obrazovanju. Nastavljeno je uređenje etnodvorišta izgradnjom bakine kućice, pčelinjaka i stazica obloženih starinskom ciglom. U školi održan prvi Dječji sajam.

2004. Školski vrt (danas Vrt svetoga Franje) proglašen je Najljepšim školskim vrtom kontinentalne Hrvatske. 2011. - Priznanje HRT-a za kontinuitet.

Škola dobila Povelju Koprivničko-križevačke županije.

Djevojački razred s učiteljicom Katicom Široki, šk. god. 1956./1957. godine

2005. Sagrađena je nova školsko-sportska dvorana.

2006. Započelo je opremanje svih učionica prijenosnim računalima i LCD projektorima.

2007. Dograđene su četiri učionice s pratećim prostorima i kupljena je oprema za novu sportsku dvoranu. Projekt je financiralo Ministarstvo znanosti, prosvjete i sporta, Županija i Općina Virje.

2008. Nova ravnateljica postaje Marica Cik Adaković, prof. savjetnica, dobitnica mnogih priznanja i nagrada. Jednosmjenski rad.

2009. Školska zgrada dograđena je za jednosmjenski rad. Osnovana je Mala liga protiv raka na inicijativu mr. sc. Dražena Podravca. Donesen Etički kodeks naše škole.

2010. Volonteri naše škole upriličili prvi bal Male lige protiv raka Koprivničko-križevačke županije.

2011. Škola dobila priznanje za kontinuitet (HRT) - Najljepši školski vrt kontinentalne Hrvatske.

2012. U školi započelo djelovanje Područnog odjela Umjetničke škole *Fortunat Pintarić*. Royalova zaklada za međugeneracijsku solidarnost dodijelila je zahvalnicu za sudjelovanje u natječaju *Škola - prijatelj starijih: Lajkam starije*. Upravni odbor Nacionalne zaklade za razvoj civilnoga društva dodijelio je nagradu projektu naše škole - *Malo srce za veliko srce*. Primljena je nagrada Otisak srca za volonterstvo u osnovnim i srednjim školama Nacionalne zaklade za razvoj civilnoga društva.

2013. Royalova zaklada za međugeneracijsku solidarnost dodijelila je zahvalnicu za sudjelovanje u natječaju *Škola - prijatelj starijih: Nauči me, naučit ću te*. Nove mrežne stranice škole.

2014. U našu školu uveden e-Dnevnik.

2016. Učenička blagovaonica opremljena je novim stolovima. Održana prva Mala virovska prkačijada.

2018. Energetska obnova škole.

Nastavnički zbor 1967./1968. godine

Iz privatnog albuma učiteljice TZK-a Višnje Ljubić

*Priredile članice Novinarsko-literarne grupe
(Izvor: 250 godina virovsakoga školstva,
mr. sc. Dražen Podravec
i školsko mrežno mjesto (<http://os-fvsignjara-virje.skole.hr/>))*

obljetnice

Franjo Lugiarić (1824.-1902.)

Ove godine, povodom 195. godišnjice rođenja, prisjećamo se **Franje Lugiarića (1824.-1902.)**, znamenitog virovskog učitelja i orguljaša koji je imao veliku ulogu u razvoju virovškoga školstva. Franjo Lugiarić u Virje je došao iz Špišić Bukovice, a 1842. godine počeo je raditi kao učitelj u virovskoj pučkoj školi. U Narodnoj školi u Virju, šezdesetih godina 19. stoljeća, podučavao je tri razreda, a nakon spajanja Carske i Narodne škole u Glavnu dječjačku i djevojačku učionicu, 1872. godine postao je ravnateljem virovske škole. Tijekom provođenja reformi u školstvu, potaknutih 1874. godine od strane hrvatskoga bana Ivana Mažuranića, Franjo Lugiarić je imenovan kraljevskim županijskim školskim nadzornikom. To je značilo prestanak njegove službe u virovskoj školi te ga je 1875. godine, na mjestu ravnajućeg učitelja, zamijenio Stjepan Štefanov. Bio je marljiv učitelj, a istodobno i župni orguljaš. Umro je 30. listopada 1902. godine. Pokopan je na virovskom groblju, a jedna ulica u središtu Virja nosi njegovo ime. Obnavlja se ove godine, upravo na godišnjicu Lugiarićeva rođenja.

Priredila: Simona Vincek, 8. a

(Izvor: <https://podravske-sirine.com.hr/>, Nikola Cik, prof.)

Stjepan Štefanov (1839.-1905.)

Gledajući u prošlost virovškoga školstva, prisjećamo se još jednog znamenitog učitelja povodom 180. godišnjice njegova rođenja.

Stjepan Štefanov (1839.-1905.)

rođen je u Molvama 1839. godine u krajiškoj obitelji. Školovao se u rodnim Molvama i Bjelovaru. Službovao je u Peterancu i Novigradu Podravskom, a u jesen 1875. godine postao je ravnajućim učiteljem u Virju. U to je doba u virovskoj pučkoj školi bilo oko 500 učenika i samo 7 učitelja. Virovci su ga doživljavali kao upornog i marljivog čovjeka, a te su se njegove osobine pokazale pri dugoj i mukotrpnj gradnji nove školske zgrade u Virju koja je dovršena 1894. godine.

Pri izgradnji školske zgrade, poznatoj po nazivu Krasotica, surađivao je s Općinskim vijećem i virovskim župnicima. 1895. godine imenovan je povjerenikom Matice hrvatske. Nakon 41 godine rada kao učitelj i 22 godine ravnanja virovskom Općom pučkom školom, Stjepan Štefanov se zbog bolesti, 1898. godine, povukao u mirovinu. Umro je u Virju 5. listopada 1905. godine. Godinu dana kasnije, njemu u spomen, utemeljena je zaklada prema kojoj je najbolji učenik u godini bio ućlanjen u Društvo svetog Jeronima.

Priredila: Iva Puškaš, 8. a

(Izvor: <https://podravske-sirine.com.hr/>, Nikola Cik, prof.)

Sjećanja našeg učitelja i ravnatelja

Najljepša sjećanja mojega djetinjstva odnose se na bilogorske brežuljke i dravske livade kojima sam znao s prijateljima lutati. Bilo je to prekrasno djetinjstvo, ipak obilježeno preranom smrću oca i siromaštvom. Od prvog razreda sam želio biti učitelj i uz puno odricanja svoje majke, koja je školovala mene i brata Mladena, to sam i uspio te s djecom, kao učitelj, nastavnik i profesor, odradio 45 godina. U tom dugom periodu bilo je radosnih i tužnih trenutaka i puno zanimljivih zgoda.

Kada sam s majkom pošao u Zagreb upisati učiteljsku školu, u vlaku smo sreli jednog gospodina. U razgovoru smo saznali da je iz Novigrada, da je učio moju majku u pučkoj školi i da je sada profesor biologije i kemije u Učiteljskoj školi u Zagrebu. Pomogao nam je kod upisa, bio mi pet godina razrednik, a ja ga nisam osramotio jer sam bio odličan đak. Pomogao mi je dobiti stipendiju krapinske općine i kao mladi učitelj započeo sam raditi u, danas predivno uređenom zagorskom selu, Gornjem Jesenju. Davne 1962. godine, kada sam počeo raditi, imali smo u selu samo električnu struju, puno želje za napretkom i puno poštovanja roditelja i zahvalnosti za sve što smo dobro učinili. Još uvijek rado dolazim u tu sredinu bogatog društvenog života, kojem sam i ja pridonio kao mladi učitelj. Danas me tamo svi zovu učitelju naš!

Sjećam se dolaska prosvjetne inspektorice Ivančice Vívoda, 1963. godine, na sat prirode, na kojem smo obrađivali građu cvijeta. U velikoj učionici stare vojnokrajinske štacije bilo je 38 učenika i pune klupe cvijeća. Primila se za glavu i uzviknula: Kolega, kako ćete vi s njima doći na kraj! Nije bilo nikakvih problema jer su učenici i roditelji tada poštivali učitelja, a danas su, nažalost, neka druga vremena. Kroz pola stoljeća praćenja rada u prosvjeti uočavam veliku eroziju društvenih odnosa i to me jako žalosti!

Veselo je bilo kad smo nabavili bistričke tambure, malo ih uredili i složili orkestar i pjevački zbor, koji su izvodili izvorne pjesme i plesove. Na Smotri pionira sjeverozapadne Hrvatske u Zagrebu, 1964. godine, osvojili smo tim programom prvo mjesto. Cijelo selo je nekoliko dana slavilo, a svi su izvođači bili zvijezde. Želio sam doći raditi u Virje, gdje sam odradio punih 40 godina i doživio puno lijepih trenutaka. Ono loše valja zaboraviti! Sjećam se puno dobrih, ali i loših učenika koji su uspjeli u životu i sretan sam zbog njih. Tužno je sjećanje na one koje je životna rijeka odnijela stranputicom i one koji su se izgubili u vihoru svakodnevice. Najteži trenutci karijere bili su ispraćaj učenika u plavetne visine. Veseli su trenutci bili uspjesi učenika na natjecanjima, dogradnja škole, donacija modernog mikroskopa i puno drugih stvari. Danas gledam obnovljenu i lijepu školu, sretan sam i vjerujem u napredak učenika i zaposlenika. Molim roditelje da ih podrže i budu razumni. Zahvaljujem ravnateljici i kolegama što su me srdačno ispratili u mirovinu i omogućili mi da sretan lutam svojim bilogorskim stazama! Sve te lijepe trenutke u prirodi s učenicima i nastojanjima na podizanju ekološke svijesti svih, upravo oblikujem u knjizi *Moj zeleni zavičaj* koja će uskoro izaći iz tiska.

Dražen u bezbrižnoj dječjoj igri

mr. sc. Dražen Podravec

Mladi učitelj 1962. godine

Nastavnik Podravec i direktor Senjan u novozasađenom parku 1971. godine

Sjećanja naših učiteljica

U Osnovnoj školi prof. Franje Viktora Šignjara provela sam gotovo 50 godina, od 1956. do 2010. godine, s prekidom od šest godina (odlazak u gimnaziju i na studij matematike i fizike). Školske godine 1956./1957. pošla sam u prvi razred, a to je bila i posljednja godina kada su djevojčice i dječaci bili u odvojenim odjeljenjima. Osmogodišnje obrazovanje provela sam u staroj školi. U sjećanjima na te dane vidim mnogo djece u učionicama, hodnicima i na velikom školskom dvorištu. Učionice su bile prostrane, visoke i svijetle. U njima je bila jedna katedra, mala ploča na stalku, u kutu ormar, visoka, crna željezna peć, i naravno, mnogo klupa. Podovi su bili crni. Školska kuhinja je bila u podrumu, i sreća je da su hodnici bili široki, jer smo nakon zvona svi jurili u nju. Mi učenici bili smo sa svime zadovoljni, puno smo se družili i svakodnevno igrali poslije nastave. U veljači 1970. godine školsku praksu sam obavila u virovskoj školi, a već krajem godine pružila mi se prilika da se u njoj zaposlim kao nastavnica matematike s nepunim radnim vremenom. U zbornici stare škole tako sam srela poznata lica učitelja i nastavnika koji su me učili, kao i mlađe nastavnike s kojima sam brzo i lako uspostavila suradnju. Svi su bili dobronamjerni te mi savjetima pomagali u radu. 1971. godine preselili smo se u novu školu. Učenici i mi zaposlenici bili smo

Marija Aušperger s učenicima 1973. godine

oduševljeni ostakljenim hodnicima, velikim holom, uređenom kuhinjom, parketima u razredima, uređenim sanitarnim čvorovima... Nastava se održavala u dvije smjene u šest radnih dana. Tjelesni je bio u maloj školskoj dvorani, a samo je kabinet, gdje je danas biologija i kemija, bio predviđen za kemiju i fiziku. Prvih godina rada za popunu satnice predavala sam i domaćinstvo, pa dio fizike, da bih potkraj sedamdesetih preuzela svu nastavu fizike. Bilo je dosta teško jer su nastavna sredstva bila oskudna. Prelaskom na kabinetsku nastavu svih predmeta, potkraj osamdesetih, uređen je i kabinet fizike/

matematike s priključkom na vodu, ormarima s novima nastavnim sredstvima te stolovima priključenim na električnu struju. Učenicima je tada bilo lakše shvatiti prirodne pojave i naučno ih objasniti. Danas, srećući generacije svojih učenika, zadovoljna sam time što su postali, uspješni u svojim zvanjima. Također, s veseljem se prisjetim i svojih školskih kolega i naših odličnih međuljudskih odnosa, zajedničkih druženja i putovanja... Bilo je lijepo i vrijedno život provesti u virovskoj osnovnoj školi.

Marija Aušperger, umirovljena učiteljica

Učiteljica Višnja Ljubić s učenicima 1966./1967. godine

Moje putovanje virovskom osnovnom školom, u ulozu nastavnice Tjelesne i zdravstvene kulture, započelo je davne 1951. godine. Gledajući iz današnje perspektive, mogla bih reći da je to bio neki prošli život koji se od ovog uvelike razlikuje. Ponajprije, radili smo u staroj školskoj zgradi u okviru koje su uvjeti za tjelesni odgoj bili iznimno oskudni - nije bilo ni sprava ni lopta. Zbog toga sam po pitanju vježbanja trebala biti vrlo kreativna. Nastava se tijekom toplijeg vremena održavala vani, a tijekom hladnijeg u učionici u kojoj se trčalo između klupa, igrao šah ili stolni tenis te se izvodile vježbe oblikovanja. Poslije se jedna prostorija odredila za Tjelesni i zdravstveni odgoj te opremila kozličem i dvjema strunjačama. Tek kasnije, selidbom u novu zgradu, uvjeti za

izvođenje tjelesnog znatno su se poboljšali. Razredi su u tadašnja vremena brojili mnogo đaka koji su bili određeni po spolovima, jedan su činili dječaci, a drugi djevojčice. Sportske opreme najprije nije bilo, a kada se ona napokon uvela, roditelji brojnih djevojčica znali su se žaliti kako nije primjereno da im djeca vježbaju u kratkim hlačama. Vremena provedena na poslu sjećam se s radošću jer su ostavila pozitivan trag na meni. S tadašnjom djecom bio je užitak raditi jer su bila pristojno odgojena i imala su poštovanja, kako onog međusobnog, tako i onog prema starijima. Uživala sam u odnosu koji je vladao i među nama zaposlenicima. Često smo se družili izvan radnog mjesta, slavili rođendane u školi i imali razne svečanosti po restoranima te išli na različita putovanja po Hrvatskoj i inozemstvu. Brojna prijateljstva zadržala sam i nakon odlaska u mirovinu.

Višnja Ljubić, umirovljena učiteljica

6. lipnja 2018. održana je početna konferencija projekta energetske obnove zgrade naše škole kojoj su prisustvovali potpredsjednik Vlade Republike Hrvatske i ministar graditeljstva i prostornog uređenja Predrag Štromar, župan Darko Koren, zamjenik župana Ratimir Ljubić, načelnik Općine Virje Mirko Perok, naša ravnateljica, ravnateljica PORA-e Regionalne razvojne agencije Koprivničko-križevačke županije Melita Birčić, pročelnici županijskih uprava tijela, predstavnik izvođača radova tvrtke GT Jura Mladen Podravec, projektant Natko Bilić iz tvrtke Planetaris te nastavnici i učenici.

Šk. god. 2018./2019.

ima 20 razrednih odjela - 17 u matičnoj školi i 3 u područnim školama u Miholjancu, Šemovcima i Hampovici. Ove školske godine ima ukupno 347 učenika, 38 njih je upisano u prvi razred. Također, trenutno broji 55 zaposlenika, od toga 35 učitelja i 3 stručne suradnice: pedagoginju, knjižničarku i logopedinju.

Škola danas

Kajkavski etnografski kviz

Akademik Feletar na Predmartinjskoj večeri kulture,

Mi smo čuvari baštine i želimo znanjem, vrlinama i vještinama graditi bolji svijet!

Iz Etičkog kodeksa objedinjena misija i vizija naše škole

Mala virovska prkačijada

Dječji sajam

Energetska obnova škole

Ulaganje u škole je ulaganje u našu bolju budućnost

Župan Darko Koren

Energetska obnova Osnovne škole prof. Franje Viktora Šignjara u Virju jedan je od naših kapitalnih projekata u sektoru obrazovanja te njime nastavljamo dugogodišnji kontinuitet ulaganja u energetske učinkovitost školskih objekata, a sve kako bismo učenicima i zaposlenicima škola pružili bolje uvjete za nastavu. Uvijek ističem kako je ulaganje u obrazovanje naše opredjeljenje, ali još važnije od materijalnih uvjeta je naše najveće bogatstvo - djeca. Iznimno nam je drago što imamo za koga raditi, veselimo se završetku ovog projekta koji je primjer zajedničkog djelovanja te još jednom zahvaljujem svima koji su se uključili na bilo koji način.

Ovakvim projektima omogućavamo našim građanima jednako, usudim se reći, i kvalitetnije uvjete školovanja djece nego u većim sredinama. Nadamo se kako ćemo na taj način utjecati na povoljnije demografske prilike, jer djeca su budućnost naše županije i želimo im pružiti sve potrebne uvjete za sretno djetinjstvo i kvalitetno obrazovanje. Također, ovaj projekt donosi i jedinstvenu priliku učenja o uštedi energije i očuvanju okoliša, a novac koji se uštedi na energentima može se usmjeriti u razvoj novih školskih aktivnosti. Na kraju, od srca vam želim da uživajte u svojoj energetski obnovljenoj školi i da zajedno gradimo još mnoge lijepe priče!

Vaš župan Darko Koren

Virovska škola je prepoznatljiva u našem kraju zbog svojega izgleda i opremljenosti i to nas kao bivše đake jako veseli. Posebno je privlačan njezin vizualni identitet kojemu se uvijek čude brojni školski posjetitelji ili šetači.

Marica Cik Adaković, ravnateljica Škole, Ratimir Ljubić, zamjenik župana, Dubravko Ponoš, direktor Fonda za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost, Mirko Perok, načelnik Općine Virje na završnoj konferenciji energetske obnove naše škole 27. veljače 2019.

Virovska škola je oduvijek vodila brigu za poboljšanje uvjeta boravka djece u školi i služila na ponos Općini Virje. Prije desetak godina, zajedno sa Županijom i nadležnim ministarstvom, nadogradili smo školu kako bismo imali jednosmjensku nastavu, a ovaj projekt energetske obnove pokazao je da se i nadalje kontinuirano ulaže u virovsko školstvo. Veseli me da s ovim projektom učenici dobivaju daleko ugodniji prostor za učenje, a znatno su smanjeni izdatci za energente. Zahvaljujem na trudu svima koji su bili uključeni u realizaciju projekta, a posebno Koprivničko-križevačkoj županiji koja je bila i pokretač i nositelj cjelokupnih aktivnosti.

Općinski načelnik Mirko Perok

Mladen Podravec, direktor GT Jura d.o.o.

Sjećam se, da sam kao bivši đak pročitao u jednom broju Maloga Virovca, što je učenica napisala: *Moja škola izgleda kao dječji vrtić iz bajke i lijepo mi je u njoj!*

Sada stvarno imamo pored škole i lijepi dječji vrtić, sportsku dvoranu, uređeni školski park i energetski obnovljenu školu. To je vrlo važno zbog štednje energije. No od svega je za našu firmu najznačajnije što su sve to gradili naši radnici, uglavnom, nekadašnji đaci virovske škole.

Ponosni smo što smo uspjeli, na raspisanom natječaju, dobiti ostvarenje toga projekta i to smo učinili s punom odgovornošću. Bilo je problema tijekom radova, tiskali su nas zadani rokovi gradnje, ali se uz dobru volju i dogovore sve na vrijeme i na obostrano

Naši arhitekti, inženjeri strojarstva i inženjeri elektrotehnike izradili su nacрте i proračune prema kojima su izvedeni radovi energetske obnove. Sama energetska obnova bila je građevinski podvig tijekom kojeg je izvođač radova, prema našoj dokumentaciji, izveo građevinske radove. Po završetku radova, zgrada škole energetski je učinkovitija i ostvaruje godišnju uštedu energije od 70 %. Zbog manje potrošnje energenta, zgrada škole ispušta 93 tone CO₂ manje u okoliš nego prije. U konačnici, možemo reći da smo uštedjeli novac za energente i napravili dobro za okoliš. Ono što nismo spomenuli, a vjerujemo da je uočljivije od svega drugoga - učenici, nastavnici i cijelo Virje dobili su u cijelosti obnovljenu zgradu škole, koja je sada ljepša i udobnija za boravak, više nego što je bila prije.

Natko Bilić, direktor Planetarisa d.o.o.

zadovoljstvo uspelo napraviti.

Željeli smo da škola i dalje ima svoj prepoznatljiv vizualni identitet, koji je ipak u jednoj mjeri morao biti prilagođen tehničkim uvjetima gradnje. Mi, kao virovsko poduzeće, znali smo da se ta prepoznatljivost školske zgrade mora nastaviti i trudili smo se da se to učini, na najbolji mogući način.

Zahvaljujem svima koji su dali svoj doprinos kako bi nam škola bila lijepa.

Posebno valja naglasiti veliki trud voditelja projekta energetske obnove Davora Cikoša, mladog inženjera građevine iz Virja, projektanta Natka Bilića, nadzornog inženjera Marka Kašika i predstavnika Županije Radovana Lista, koji su sa strpljenjem i umijećem uspješno doveli taj, za Virje značajan, projekt do kraja.

U taj su projekt uložena značajna financijska sredstva i vjerujemo da će to biti poticaj virovskim učenicima i učiteljima, na čelu s ravnateljicom Maricom Cik Adaković, za postizanje što boljih rezultata i nastavak tradicije uspješnosti virovskoga školstva od davnina.

Mladen Podravec, direktor GT Jura d.o.o.

Razgovarali smo s knjižničarkom Đurđicom Krčmar Zalar, dobitnicom Zlatne plakete Općine Virje

*Đurđica
Krčmar Zalar*

Za čitanje i pisanje uvijek imam vremena

Knjižnica je nezaobilazno mjesto svake škole koje poziva učenika na druženje s knjigama u jedan poseban i čaroban svijet. U našoj školi veliku ulogu u razvijanju ljubavi prema knjigama i poticanju učeničkog čitanja ima upravo naša svestrana i kreativna knjižničarka Đurđica. Ističe se svojim radom i sudjelovanjem u mnogobrojnim projektima i aktivnostima virovske škole (Kajkavskom etnografskom kvizu, Tulumu s(l)ova, projektu Čitamo mi, u obitelji svi, projektu Medo knjiško, S knjigom izlazim i dr.), ali i djelovanjem na lokalnoj razini. Posebno smo ponosni što je prošle godine, povodom Martinjskih dana Općine Virje, upravo ona primila **Zlatnu plaketu Općine Virje u području prosvjete**.

Kako je danas raditi u školi koju ste nekada pohađali kao učenica?

Raduje me raditi u školi koja je bila važan dio jednog čarobnog odrastanja, iako mi, kao i današnjim učenicima, nije uvijek bilo čarobno. Dobro je što u optimizmu sjećanja ostaju samo lijepi trenutki kao što je blagi osmijeh dobrodošlice učiteljice Nade Štefanić u prvom razredu, prva petica, kao i prva jedinica, prvi nastup na školskom programu, prva simpatija... Pripadam generaciji učenika koja je u svom osnovnoškolskom obrazovanju učila pisati Pismo drugu Titu, ali i generaciji koja je pisala pisma zahvalnosti i podrške našim sumještanima koji su hladne noći provodili na prvoj crti obrane naše domovine. Osim minulih godina i novih lica učitelja, naša škola nije se umnogome promijenila jer i danas kao knjižničarka osjećam čaroliju koju škola nosi i raduje me što svojim radom mogu biti jedna mala kap u slapu tih 260 godina virovske škole.

Kako se u Vas rodila ljubav prema knjigama i čitanju?

Malu kućnu biblioteku obitelji Krčmar činilo je nekoliko, meni važnih, knjiga koje su nosile posvetu i svjedočile o majčinim izvrsnim uspjesima na kraju svake školske godine. Sadržaj tih knjiga pročitala sam toliko puta da sam ih znala napamet i vjerujem da se u tom uzoru i ponosu na majčine uspjehe izražene kroz posvete na naslovnoj stranici knjiga, rodila i ljubav prema čitanju. Daljnjim prikupljanjem pečata u mojoj čitalačkoj putovnici, doputovala sam do toga da su mi knjige postale kruh svagdašnji i zaista sam zahvalna na tome.

Ponosna ste vlasnica dviju diploma. Možete li nam reći kojih i koja Vam je od njih draža?

Knjižničarka Đurđica s načelnikom Općine Virje Mirkom Perokom

Nažalost, ne mogu odgovoriti na ovo pitanje jer iza svake stoji jako puno rada i odricanja, jednako uložene ljubavi i ustrajnosti. Vezano uz pisanje pisama, u prvim danima Domovinskoga rata, u našem petom/šestom razredu kod razrednice Marice Cik Adaković, prof., koja je prije svega kroz učenje hrvatske pisane i usmene riječi razvijala u nama osjećaj domoljublja, kod mene se osvijestila ta prvotna želja da i ja jednog dana postanem učiteljica hrvatskoga jezika i književnosti. Prilikom upisa na Filozofski fakultet, promijenio se sustav i Kroatistiku nije bilo moguće upisati jednopredmetno, a kako sam Šenou i njegove stavove o germanizmima i anglizmima znala napamet još iz majčinih knjiga, kao drugi predmet odabrala sam Ruski jezik i književnost te tako stekla prve dvije diplome. Kada sam počela raditi, slobodno vrijeme provodila sam u našoj školskoj knjižnici kod tadašnje knjižničarke Katarine Pavlović i posve slučajno odlučila upisati izvanredni studij bibliotekarstva koji me na kraju krajeva zadržao tu gdje jesam – u školskoj knjižnici.

U svom radu vrlo ste kreativni i maštoviti. Koji Vam je školski projekt posebno drag i važan?

Ove školske godine to su Bajkoljupci u prvim razredima s kojima svakog ponedjeljka čitam bajke te Dramiči u 2. a razredu s kojima pripremam kazališnu predstavu Virovska Pepeljuga. Među prvim projektima poticanja čitanja bio mi je vrlo drag Medo Knjiško, a osobito me raduje dugogodišnji projekt Hrvatske mreže školskih knjižničara Tulum s(l)ova. Radost i svečanost Kajkavskog etnografskog kviza pamtim još iz svojih osnovnoškolskih godina kada smo kao razred bodrili našu učenicu Željku.

Također ste aktivni u društvenom i kulturnom životu lokalne zajednice. Kako se rodila ideja za osnivanjem Glumišne družine Virje?

Jedna sam od osnivačica Glumišne družine Virje čija je predsjednica učiteljica Nataša Sušan. Ideja je nastala pomalo iz prkosa prema predrasudi da nakon završetka fakulteta nije najpametniji izbor vratiti se

pedagoginja

Mira Sulimanec, prof.

Nakon trideset i pet godina radnog staža, generacija i generacija učenika, roditelja, baka i djedova te mnogo suradnika, pedagoginja, profesorica Mira Sulimanec, otišla je u zasluženu mirovinu. Bilo je to dugo razdoblje uspona i padova, vrijeme u kojem se plela životna i radna mreža, na koju se ona danas može s ponosom osvrnuti. Svoj radni vijek započela je 1983. godine i do mirovine ostala u OŠ prof. Franje Viktora Šignjara u Virju. Mijenjali su se ravnatelji, zaposlenici, ali ona je uvijek bila tu. Sudjelovala je u mnogim aktivnostima unutar i izvan škole. Suradivala s brojnim ustanovama, udrugama i provodila različite programe i radionice s učenicima i učiteljima za uspješniji i kvalitetniji rad. Nikada nije trebalo dvojiti oko toga što je mislila reći, bila je uvijek otvorena i konkretna. Svakome je upućivala samo dobronamjerne riječi i savjete na koje se uvijek moglo računati. Svi koji su je dobro poznavali, znali su da je predana poslu. Na posao nikada nije kasnila, ostajala je duže uvijek kada je to bilo potrebno, savjetovala je i pomagala generacije novih pripravnika, učitelja i stručnih suradnika. Zahvalni smo na predanosti i upornosti u radu, na bogatom znanju i iskustvu koje je nesebično dijelila sa svojim kolegama, na susretljivošću i ljubaznom odnosu u suradnji s roditeljima. Trideset i pet godina rada, iskustva, suradnje i druženja s kolegama bogato je životno iskustvo koje nas je sve zajedno obvezalo da ju pamtimo kao dobru osobu, prijateljicu i radnicu - jer posao je radila od srca i profesionalno. Vjerujemo da će takva ostati i u svojoj zasluženoj mirovini te joj želimo da u njoj uživa barem onoliko godina koliko ih je provela u školi. Sve u životu brzo prođe, svaki rastanak i novi početak je težak, ali neizbrisivi trag koji je naša pedagoginja ostavila u virovske osnovnoj školi, ostat će zauvijek zapamćen.

Ivana Radić, prof. logoped

Nakon višegodišnjeg rada u virovske školi, u mirovinu su otišle i naše kuharice Ljubica Horvat i Jelkica Brodarić. Od naših umirovljenica svečano smo se oprostile u siječnju ove godine.

kući u selo u kojem se, u odnosu na Zagreb, nema što događati. Prkosna po naravi isplazila sam jezik tim malograđanskim predrasudama te sebi i Virju, koje ima vrlo istančan osjećaj i smisao za društvena događanja, odlučila stvoriti još dodatnih sadržaja na daskama koje život znače. Osvrnuvši se na prethodno pitanje, mogu reći da mi je zapravo Glumišna družina Virje najdraži projekt.

Uz mnoge obveze, imate li vremena i za neke hobije?

Nisam se uspjela pronaći u nekim praktičnim hobijima kao što su vrtlarjenje, iako se svake godine trudim uzgajati svoje povrće. Zavidim svima kojima je hobi pečenje kolača jer osobno sam uspješna samo u njihovom kušanju. Za čitanje i pisanje uvijek imam vremena pa ću se usuditi njih navesti kao svoje hobije.

Postoji li tajni recept za učenike, kako se lakše nositi s čitanjem lektire?

Svi govore da učenici ne vole čitati, a ja se s time ne slažem te smatram da nije dobro generalizirati ni kada se govori o učenicima, ni o čitanju, jer oni koji ne vole čitati, nisu svi učenici, kao što ni lektira nije sve

što imamo za čitati. Vjerujem da je kasno tražiti recept za čitanje kada dijete postane učenik. Svakom djetetu su mama i tata najveći uzori koje gledaju i na neki način oponašaju te uče od njih, najprije hodati, govoriti, pa služiti se priborom za jelo, pokazivati zadovoljstvo ili nezadovoljstvo, odabirati glazbu za slušanje... Velika je vjerojatnost da će dijete uz roditelja koji voli sport razviti ljubav prema sportu, iako postoji mogućnost da sportašem postane i dijete koje u djetinjstvu nije imalo loptu. Isto je tako velika vjerojatnost da će dijete uz roditelje koji čitaju, razviti ljubav prema čitanju i tada takav učenik ne će imati problema s time pripada li neka knjiga popisu lektire ili ne, i u njihovoj obitelji život ne će stati svakog posljednjeg vikenda u mjesecu kada treba pisati lektiru, već će to biti samo još jedan uspješno odrađen zadatak. Ono što primjećujem kao školska knjižničarka jest to da posljedično s nametnutim tvrdnjama i raspravama da učenici ne vole čitati, raste broj učenika koji se srame priznati da čitaju i da vole knjige. Za kraj ću onda ja uputiti pitanje: *Jesu li za to kriva djeca ili odrasli?*

Pitali smo učenike kako zamišljaju školu budućnosti...

Želim svemirsku školu.

Lara Brković, 3. b

Josipa, Patricija i Josip

Moja škola budućnosti imala bi dizalo, pekaru u kojoj bismo kupovali fina peciva i aparat za sokove i kavu.

Josip Mikulić, 8. b

Gabrijel i Patrick

Škola bez knjiga, znači manje briga. Škola bez ocjena, odlična je procjena. Da se računala uvedu, a satovi izvedu. To bi bilo čudo znam, ostvarit se neće lako, ali nadam se da će biti baš tako.

Patrick Stojiljković, 8. b

Meni je naša škola lijepa takva obnovljena. Htio bih da u Virju imamo i srednju školu.

Gabrijel Stojiljković, 5. a

Želim u budućnosti ići u brežuljkastu školu.

Karlo Mesarov, 3. b

Lana P., Nika C., Lana S., Tena P., Nina M. i Nika P.

Voljela bih da imamo stolove u školskom dvorištu na kojima bismo jeli kada je lijepo vrijeme.

Nika Cik, 6. b

Veronika Turčić, 3. a

Škola bi počinjala kasnije, oko devet sati, sami bismo izabirali predmete koje želimo slušati. Učionice bi bile namještene ormarima, policama, tabureima i trosjedima na kojima bismo se odmarali za vrijeme odmora.

Nika Puškaš, 6. b

U mojoj školi roboti bi pisali umjesto nas. U školu ne bismo nosili teške knjige, već bismo imali svoja računala.

Hrvoje Horvat, 6. a

Želim školu u obliku rakete s bazenom i bližim igralištem.

Petar Puškaš, 3. b

Želim slatku školu.

Patricija Toth, 3. b

Lorena i Pavao

Da bi se školovanje doista poboljšalo, potrebno je više prakse, manje teorije... U životu je potrebna i teorija, ali je ipak više potrebna praksa.

Lorena Potnar, 7. b

Ena, Karlo i Alen

Škola će se za 20 godina jako modernizirati. Knjiga više skoro neće biti, sve ćemo pisati i učiti preko računala i tableta. Bit će više terenske nastave i učenici više neće sjediti u klupama. Neće više morati toliko puno učiti, bit će sve jednostavnije. Učit će kako se snaći u životu, a ne bubati napamet.

Pavao Turčić, 7. b

Umjesto pisanja zadaća igrat ćemo edukativne igrice. Učitelji će nam biti roboti. Glavni predmet će nam biti robotika.

Karlo Posavec, 3. a

Možda će u budućnosti škola biti online i možda ćemo pisati pomoću računala. Možda ćemo imati kacige za učenje i tablete, a ne knjige i možda će po nas doći letjelica.

Alen Ormanec, 3. a

Htjela bih da imamo nastavu jedan dan manje, tako da bi produženi vikend bio subotom, nedjeljom i ponedjeljkom, jer svi mrze ponedjeljkom rano ustati.

Ena Bosorić, 3. a

Željela bih u našoj školi novu fontanu i da nam odmori traju malo duže. Voljela bih da imamo toliko veliki pano na koji bi stali radovi svih učenika.

Lana Jaković, 5. b

Htio bih da moja škola ostane ovakva kakva jest. Čista je, lijepa, uredna, kulturna... Jako sam se veselio ovim radovima, iako su majstori ponekad bili jako glasni i bilo nam je naporno, sad imamo nove radijatore, prozore... I još uz sve to imamo najbolje učitelje koji paze na nas.

Nikola Gregurić, 5. b

Voljela bih ljubičaste klupe s bijelim točkicama.

Lana Modrić, 2. b

Htio bih da iz škole maknu sve klupe i stolce, a na pod stave umjetnu travu. Da umjesto ploče na zidu bude veliki luksuzni TV. Umjesto ozbiljnosti neka se svi dobro zabave.

Ivan Mičurin, 2. a

Rado bih svaki dan u školi gledala crtiće i uživala u dugim odmorima.

Magdalena Sinjeri, 2. a

Htio bih učiti o recikliranju. Naučiti informatiku i engleski jezik i sve što će mi trebati u životu.

Josip Mičurin, 2. a

Da u toj školi budućnosti bude dobra slastičarnica, da odmor traje 30 minuta.

Erin Jaković, 2. b

Nadam se da se škola neće promijeniti jer mi se apolutno sviđa ovakva kakva je sada. Pričaju da ćemo dobiti *tablete* u školama. To ima svoje mane - zaboravit ćemo pisati. No prednost će biti što će nam biti lakše.

Gabriela Grivić, 5. c

Škola budućnosti trebala bi imati *laptove* umjesto knjiga, fotelje u hodniku i velike ormare s lokotom. Svaki razred trebao bi imati pametnu ploču, a svaki kat po jednu fontanu.

Nika Vedriš, 6. a

OŠ prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

Vesela radionica 1. a razreda s učiteljicom Draženkom Patačko

Ana Fancev, 4. b

Ana Kolić, 3. b

Matej Kapitanić, 6. b

Sara Čiček, 3. a

Marija Hana Blažević, 8. b

Lana Modrić, 2. b

Ivan Mičurin, 2. a

Natalija Oršuš, 7. a

M A L E

Ja sam danas učitelj

Jednom sam ja bio učitelj. Učiteljica je rekla da neće stići na prvi sat pa sam umjesto nje imao matematiku. Bio sam jako uzbuđen. Doma sam se pripremao za taj sat. Hoće li me đaci slušati? pitao sam se.

Došao je taj dan. Pisao sam zadatke na ploču. Malo mi je ruka drhtala. Svi u razredu su računali. Učiteljica se brzo vratila. Zahvalila mi je na pomoći. Bio sam ponosan na sebe.

Jakov Bušić, 2. b

Najbolje stvari u životu su tako jednostavne

Najbolje stvari u životu su tako jednostavne, a još je jednostavnije biti dijete. Ti sviraš, a drugi pjevaju. Počneš plakati i dobiješ što želiš i uvijek si u središtu pažnje. To ne znači da moramo raditi gluposti ili pak ništa ne raditi. Djetinjstvo je najbolja što nam se može dogoditi. U životu su nam jako važni vjerni prijatelji. Njih je pak jednostavno izgubiti, ali teško vratiti. Jednostavne stvari nisu samo novac i slava, nego uživanje u životu. Dječja radost je tu najvažnija. Ne moraju samo stvari biti najvažnije, u životu to mogu biti i osobe. Djeca bi rekla da je škola teška. Zapravo je jednostavna, samo ako se dovoljno trudimo. Najbolje stvari u životu moramo čuvati jer nam one daju najviše sreće i najbrže prođu. Život je tako jednostavan...

Antonija Bosorić, 5. b

Evo vam dajem osmijeh

Najljepša stvar na čovjeku je osmijeh. On nam govori mnogo o tome kako se netko osjeća. U osmijehu se nalazi vedrina i pozitivan stav o čovjeku. On je lijek za sve bolesti, a pogotovu onu koja se zove tuga. Kad bi

jedni drugima poklanjali više osmijeha, svijet bi postao jedno predivno mjesto. U mojoj obitelji

uvijek je puno osmijeha i veselja. Najviše se smije moja sestra Ana. Njoj je uvijek nešto smiješno, pa čak i kad je ozbiljna situacija. Ja volim poklanjati osmijeh jer me usređuje vidjeti da su ljudi oko mene sretni.

Mia Drljanovčan, 4. b

vir

Prava moć prijateljstva

Moć prijateljstva je jako velika.

Imam prijateljicu Anu. Ona mi je najbolja prijateljica. Kad ju ne vidim nekoliko dana, jako mi nedostaje. Kad se vidimo, odmah se zagrlimo.

Kad se igramo, razumijemo se i bez riječi. Volimo iste igre, a puno igara smo i same izmislile. Smiješne su nam iste stvari. Čak volimo i ista jela, volimo slušati iste pjesme i gledati iste filmove.

Ponekad mi se čini da je Ana moja izgubljena sestra.

Kad dođe k meni na igru, skoro uvijek ostane prespavati jer se ne možemo dovoljno naigrati. Ponekad učimo

i pišemo domaće zadaće. Druženje s Anom me čini veselom i sretnom. Mislim da je to prava moć prijateljstva.

Leona Kokotić, 3. a

Kruh

Naš je kruhek mali,
al' mu niš ne fali.
Malo brašna, vode, soli,
njega svatko voli.
Stavimo ga u peć
i za tren je gotov već.
Po njemu miriši kuća cijela,
uz njega su dobra sva jela.

Lara Brcković, 3. b

vcev

Zagrljaj

Zagrljaj je nešto što svi vole, a ja nisam izuzetak. Pruža se ljudima koje volimo i koji nam nešto znače. Meni zagrljaj puno znači, jer kad me moja mama zagrlji prođu mi bol i ljutnja. Kad te netko zagrlji, osjećaš se sigurnim. Kada je netko tužan, udjeli mu zagrljaj, jer on pruža toplinu oko srca. Ima različitih zagrljaja poput ljubavnih, prijateljskih i obiteljskih. Uvijek trebamo pružati zagrljaj onima kojima je potrebno i koje volimo, jer kada napravimo nešto dobro za druge, dobro nam se vraća.

Lana Krznarić, 4. b

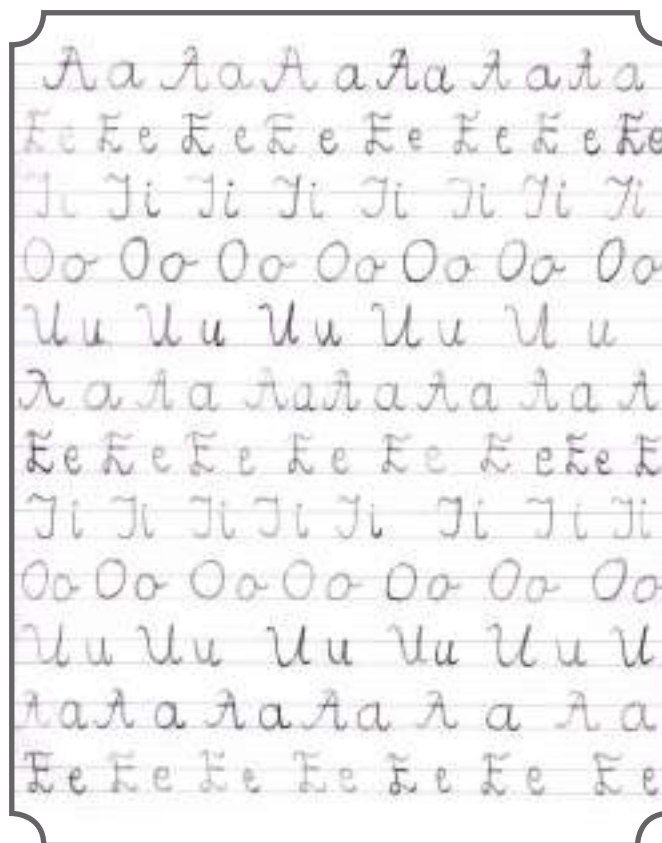

Ela Lončar, 1. a

Ljubav

Ljubav je smisao života. Htjeli mi to priznati ili ne. Ljubav je ono što nas pokreće, ona nas tjera da se budimo i krenemo u još jedan novi, nikad pretjerano lak dan. Bilo da je to ljubav prema životu, obitelji, prijateljima, samome sebi ili je pak u pitanju romantična ljubav. Možemo je nazvati motorom svega dobrog. S jedne strane romantična ljubav je najljepša ljubav, dok je s druge strane često i najbolnija.

Melanie Mamić, 5. c

Marta Cikoš, 1. b

Ljubav

Za mene je ljubav širok pojam. Postoji mnogo vrsta ljubavi. Ona klasična, svima poznata, je ljubav između dječaka i djevojčice, odnosno muškarca i žene. Na to vjerojatno svi pomislimo dok čujemo riječ ljubav. No puno više toga se krije iza te riječi. Ljubav može biti iskazana prema majci ili ocu. Naravno, svi volimo svoje roditelje i zahvalni smo im na svemu što čine za nas. Izricanje ljubavi može biti prema bilo kojem članu obitelji. Naravno, prema nekom više, a prema nekom manje, ali svi mi ih negdje u sebi jako volimo. Još jedan znak ljubavi može biti prema prijatelju. Onom, kojem možeš reći sve na svijetu, otvoreno mu reći sve njegove mane, bez da se naljuti na tebe. Onaj, koji je vidio tvoje najbolje izdanje i koji je uvijek tu za tebe. Ako se prepoznajete u ovim riječima, znajte da imate onu pravu prijateljsku ljubav i čuvajte ju. Ljubav može biti i prema hobbijima, koliko god to zvučalo čudno. Ja imam takvu ljubav prema glazbi. Jednostavno, da nema glazbe, mislim da moj život ne bi imao smisla. Netko ima ljubav prema sportu ili prirodi. Svatko ima svoj način ljubavi. Ali, mislim da će ljudi i dalje kada čuju riječ ljubav pomisliti na romantiku, cvijeće, srca, svijeće... Svatko ima svoj način ljubavi, a mi nismo tu da osuđujemo... Eto, to je sve što se krije iza riječi ljubav.

Nika Cik, 6. b

Radost

Radost je za mene obitelj, igra, zdravlje, prijatelji, bake i djedovi. Ja širim radost osmijehom, pomažući drugima, družeći se s prijateljima, pozdravljajući... Osobe koje šire radost oko mene su majka, baka, djedovi, prijatelji...

Alan Lonačar, 4. a

Moja učiteljica

Kada trebam pomoć, podršku ili samo lijepu riječ, znam da je uvijek tu, uz mene. Moja pitanja upućena njoj, nisu uvijek pitanja vezana za školu. Pitam ju što obući, je li moj odabir dobar ili loš, smijem li kod prijateljice... Moja učiteljica je uvijek tu za mene - jer ona je moja mama. Zove se Danijela i učiteljica je Matematike. Možda je i to razlog zašto toliko volim taj predmet. Često sam i ja u igri učiteljica, a učenici su mi plișane igračke ili moj mlađi brat. Imam pomičnu malu ploču te krede s kojima pišem i crtam baš kao prava učiteljica. Učitelj sigurno nije biti lako, mora završiti puno škola, imati strpljenja i volje za rad s djecom, učiti ih novim znanjima i snalažljivosti. Stalno mora nešto pisati, pripremati se, ići na sjednice, sastanke i druge slične stvari. Učiteljima se sigurno to ponekad i ne da raditi, ali znam da vole taj posao, jer zašto bi inače bili učitelji.

Mamin dan započinje našim pripremanjem za školu. Ponekad ostaje u školi duže od mene, ali kada stigne kući, uvijek je tu za nas. Pomaže bratu i meni u učenju i pisanju zadaće. Kada ne pomaže nama, onda je za laptopom, istražuje, piše i priprema se za svoj novi radni dan. Kada ispravljala ispite, volim ju gledati i pomoći joj ako mi je gradivo poznato. Volim kada zajedno izrađujemo kreativne predmete ili joj pomažem u izradi rekvizita za nastavu. Ona je moj uzor i željela bih postati učiteljica baš kao ona, učiteljica Matematike.

Lucija Večenaj, 6. a

Leoni Štauber, 1. a

Priča o nama (malo drugačijim tinejdžerima)

Kud god se okrenem, svi samo pričaju o *You Tubeu*, *Facebooku*, *Instagramu*... Od tih mi se riječi, već pomalo vrti u glavi. Tratiti svoj tinejdžerski život na društvene mreže, po meni, nema smisla. No više od toga smetaju me moji frendići iz razreda koji sjede jedan pokraj drugoga, natiskani kao tune, i međusobno se dopisuju preko mobitela. Da, dopisuju se! Zapravo, zašto se uopće čudim, ovakvo ponašanje postalo je nešto sasvim prirodno.

Ne znam, možda sam ja u krivu. Možda sam samo ostao u dalekoj prošlosti ili sam toliko drugačiji od drugih da neke stvari ne mogu shvatiti. No više mi to nije važno. Više mi nije važno što o meni misle moji razredni prijatelji niti se obazirem na usputne podsmijehe i komentare koje čujem iza sebe. Ali, oni nisu tema ove priče. U ovoj priči glavna tema smo mi, mi koje možeš nabrojati na prste jedne ruke, koje tražiš povećalom, mi za koje kažu da su izumrli s dinosaurima. Mi, glavom i bradom, ponosni što smo baš takvi, drugačiji od svih ostalih! Zovu nas štreberima, hodajućim bibliotekama i još svakojakim imenima... Ali, mi baš volimo biti takvi, stalno nad knjigom, u neprestanom istraživanju i proučavanju, ostvarivanju projekata, uključeni u sve i svašta. Kažu da smo dosadni i da nemamo život, ali naš život je itekako ispunjen, samo malo drugačijim sadržajima. Drago mi je da uz to malo prijatelja koji me razumiju, uvijek mogu razgovarati s knjigom koja je uvijek uz mene, moja najbolja prijateljica i pratiteljica. Volim čitati i takav sam, kakav sam. No knjige nisu naša, mislim na nas dinosaure i hodajuće biblioteke, jedina strast. Netko od nas voli razvijati (ili kako bi to drugi rekli razbijati) svoj mozak zahtjevim matematičkim zadacima, a drugi više vole kompliciranost i savršenost biologije. Neki se pronalaze u umjetnosti, a ja, ja sam vam tu mješavina svega i svačega. Volim učiti. To nam je svima zajedničko. Vjerojatno nam je u krvi ili smo možda stvarno, kako to mnogi misle, malo čaknuti u glavu. Ne znam. Da mene pitate, rekao bih vam da smo jednostavno, iz nekog neobjašnjivog razloga, takvi. Vješt i smo u mnogočemu, osim možda u sportu. Mislim, ne kažem sad da ne volimo sport, ali nismo previše zainteresirani za cjelodnevno naganjanje lopte. Hm, pitam se je li nam to u prirodi ili smo samo lijeni za sport? Više od mišića volimo vježbati naše moždane vijuge. I mi ponekad znamo biti tipični tinejdžeri koji se zagledaju u ogledalo, ali to ostavljamo za one posebne trenutke zaljubljenosti. Tada se osjećamo kao u najljepšem ljubavnom romanu. Da, sanjarenje je naša posve prirodna stvar. Pogotovo kod nas koji se smatramo pjesnicima. Ponekad volimo dramatizirati (ne u prevelikim količinama) i previše razmišljati o životu i budućnosti. Tako bi rekli moji prijatelji iz razreda, ali mi samo volimo sve unaprijed dobro organizirati, a ne srljati u nešto kao muha bez glave. Ako vas zanima naš stil odijevanja, volimo urednost i čistoću. Sve mora biti cakum pakum, baš sve! Vjerujemo da znanje liječi sve rane: moždane, tjelesne i psihičke. Znam, znam, to sam ukrao od Alberta Einsteina, no recite mi da nije istina. Neki pokušavaju umanjiti vrijednost naše strasti za knjigom i učenjem, ali vjerujem da neće uspjeti. Mi smo jednostavno takvi, lako nas je zavoljeti, pogotovo sa zadaćom za prepisivanje. Dobro, dobro, neću više duljiti.

Ovo je priča o nama, malo drugačijim tinejdžerima. Nadam se da ste nas barem malo upoznali. A, ako još niste, sjednite i popričajte s nama, od nas svašta možete naučiti...

Martin Barberic, 8. b

Moje selo

U Virju živim sa svojom obitelji. Volim obitelj i Virje i to me čini naj sretnijim čovjekom na svijetu. Kad prolazim kraj parka i crkve, vidim igralište i knjižnicu. Kad prođem preko zebre, vidim vatrogasnu postaju. U ponedjeljak i srijedu poslije škole idem na nogometni trening. Kad se vratim kući, pišem zadaću. Navečer gledam televiziju i idem spavati. Sanjam nove pustolovine u Virju.

Josip Mičurin, 2. a

Vukovar, Grad Heroj kraj Dunava

O Vukovaru smo mnogo toga naučili i čuli tijekom svog odrastanja i školovanja, ali ne toliko kao u dva nezaboravna dana kada smo u njemu boravili. Sve je počelo 18. rujna kada smo, moj razred i ja, u jutarnjim satima krenuli na putovanje. Nakon četiri sata putovanja, stigli smo u hostel Dubrovnik u kojem smo se nakon ručka smjestili. Potom smo otišli pogledati i poslušati prezentaciju o bitci za Vukovar koju nam je ispričao vojnik i bivši branitelj iz 204. vukovarske brigade.

Saznali smo da je bitka za grad trajala 87 dana i da je to bila najkrvavija i najveća bitka u Domovinske ratu. Čuli smo za mnoga časna imena vojnika i heroja koji su pokušavali obraniti Grad. Svi smo čuli za Blagu Zadru, hrabrog i odlučnog zapovjednika koji je u bitku uvijek išao prvi, koji je zaustavio brojne tenkove. Naravno, on nije jedini kojeg ćemo pamtiti. Bio je tu i Marko Babić i Jean-Michel Nicolier i mnogi, mnogi drugi...

Sljedećeg dana našeg boravka u Vukovaru posjetili smo vukovarsku bolnicu. Ondje smo pogledali kratak film o bombardiranju Vukovara i stradanjima Vukovaraca, a obišli smo i prostore koji su ostali isti kao i prije mnogo, mnogo godina. Čuli smo priču o liječnici Bosanac i mnogim drugim hrabrim liječnicima i medicinskom osoblju. Na Memorijalnom groblju naglo smo utihnuli vidjevši 938 bijelih križeva koji predstavljaju žrtve izgubljene u ratu. Teško mi je i zamisliti koliko je to razoreni obitelji, uništenih i neispunjenih obećanja, očaja i tuge... Svaki križ jedna je priča, jedna sudbina i prevelika tuga majki, očeva, žena, djece... Osjećala sam težinu u svome srcu koja je još dugo poslije trajala. Najtužniji dio putovanja bio je posjet masovnoj grobnici na Ovčari gdje su stradali mnogi ranjenici, bolesnici i medicinsko osoblje. Upoznali smo se sa stradanjima i velikim gubitcima tog kobnog dana 20. studenog 1991. godine. Rekli su nam kako dio ljudi još uvijek nije pronađen i da u posebnom sandučiću primaju moguće obavijesti i informacije o nestalima. Duboko nas se dojmilo to mjesto prepuno tuge i patnje. Kasnije smo prošli i Trpinjskom cestom i uputili se prema crkvi sv. Filipa i Jakova u kojoj smo vidjeli dio bombardiranih dijelova crkve. Vraćajući se kući, vidjeli smo i tvornicu *Borovo* u kojoj je nekad radilo više od 24 tisuća radnika.

Voljela bih da se mogu vratiti u godine prije rata. Šetala bih tim prekrasnim gradom, susretala sretno i zadovoljne ljude. Prolazila bih pokraj prekrasnih građevina diveći se njihovoj neukaljanom ljepoti. Eh, da... Još dugo ću pamtiti slike Vukovara. Nakon dva nezaboravna dana kući smo se vratili puni dojmova, zadovoljni stečenim znanjima i zahvalni svim braniteljima i herojima koji su svoje živote dali za slobodu koju danas mi imamo.

Marija Halusek, 8. a

Tam gde prkači diše i pevec kukuriče...

Pred par let zamesila sem svojega prvoga prkača. Sečam se kak da je bilo fčera. O prkači sem odnegda znala samo da so mi strašno fini i da lepo diše. Nesem nigdar mislila da bi ga ja mogla negda sama mesiti i speči. Al je pri nas na Vire bila Virovska prkačijada, na koji smo se mi deca takmičila, što bo lepšega i bolšega prkača spekel. Znala sem, da ako oču pobediti, moram se prijeti pravoga posla. Navčiti se omesiti, z formicom zrezati testo i se ono kej prave sokačice dela. Vu tomu semu so mi pomogle baka i mama koje dela prefine prkače. Neje Prkačijada jedino kej Virovci znado napraviti. Ima tu još sačega. Sakvačkejo događajov po kojemi smo poznati vu celi Podravini. Si znado da sakoga rado i lepo dočekamo. Saki nam je dragi gost i navek nam se odnovič vrne. V denešnje vreme je Virje se lepše mesto za živeti, a Virovci so jako gizdavi i štimajo se svojom bogatom kulturnom tradicijom. Na Vire so rođeni zanimljivi, preštmani, školani ljudi koji so svojem delom pridonesli tomu da Virje se više i bolje napreduje. Kultura Virja je nadaleko prepoznata po Zavičajnomu muzeju Virje koji se more pofaliti z puno dokumentov i bogatom etnozbirkom, jednom od najbogateše vu ovomu delu Hrvacke. Osim Muzeja, na Vire je još i Galerija i memorijalna zbirka Josipa Turkovića, Galerija Tišljar i Narodna knjižnica Virje. Ono kej je na Vire prepoznato je zgrada stare škole koju so Virovci nazvali Krasotica. Na Vire se ljudi okuplja vu puno udruge i društva i svojem delom se trse da se naša tradicija nigdar ne dotrgne. Podravina ne bi bila prepoznata niti bez đurđevečkoga pevca, o kojem je napravljena i legenda koja sako leto odnovič spripoveda več poznato pričo o pevcu koji je spasil Staroga grada. Kukurikanje pevca z Podravine se čuje po celi Hrvacki i si so več čuli glase nadaleko o tomu.

Pevca so puno pot narisali, a pogotovo na steklu, podravski naivni slikari. Oni jedini vu svetu rišo takve slike. Z njemi isto tak se čuje za našo Podravino, za malo selo Hlebine i Galerijo naivnoga slikarstva. Sem so nam poznati i Gruntovčani koji so snimani baš pri nas vu Podravini, vu malomu selu Sigecu, blizu Koprivnice. Vu jedni od epizode se je čak i Dudek štel, skup s svojem tetecom, obogateti tak kej bi risal slike na steklu i bi je tržili za velike nofce. Tetec je Dudeka vučil kak se riše i kak mora zgledati pevec na steklu, al od sega toga neje bilo nikej. Dudek neje bil za te posel. I glumec Martin Sagner je rođen vu Podravini, vu Novomgradu, tu mam vu prvom selu do Virja.

Navek dok se oču prisetiti starinskejo običajov, stare nošnje, slik, samo se naluknem vu sobo svoje bake. Tam najdem staro bakino škrinjo i vu nji najdem se na jednom mestu. Baka mi veli da je vu nji cela njezina mladost i detinjstvo. Tu so crno-bele slike z njezinoga i dedovoga venčanja, slike z čehaljca ili dok so mladenci išli na zdenec. V škrinji je i njezina nošnja od domačega platna, ropci, šamije, cipele. Najlepše so mi njezine pliserane suknje vu bojami i šamije z velikemi ružami. Osim nošnje, tu so i stari ručniki, stolnjaki i tepihi koji so se delali od domačega platna na naredu. Čez slike morem videti kak so se ljudi negda okupljali na čehanju perja po zimi, dok so plesali Vuzmeno kolo na Vuzem ili pak dok je mlada išla na zdenec. Po semu tomu, vidim da je bakina mladost bila zbilja lepa i drago mi je kej je baka se to pospravila vu svojo škrinjo koja bode čuvala uspomene zanavek. Nema čega nema vu naši Podravini. Od dišečejo prkačov, lepejo slike do gizdave pevcov koji se svojem kukurikanjem štima i kočepere po dvoru. Treba samo dojt k nam jer tam gde prkači diše i pevec kukuriče tu je Podravina, od koje nema nikej lepšega na ovomu svetu.

Dora Ljubić, 7. b

Literarni rad učenice Dore Ljubić pod naslovom „Tam gde prkači diše i pevec kukuriče“ pohvaljen je na natječaju „Volim Podravinu i Prigorje 2018. godine“ Turističke zajednice Koprivničko-križevačke županije.

Mihael Filipović, 4. a

Mihaela Oršuš, 6. a

Dora Ljubić, 7. b

Mihael Jukić, 1. b

Leoni Štaber, 1. a

Iva Peršinić, 5. c

Iva Puškaš, 8. a

Lorena Brtan, 5. a

Flora u Bibliji

projekt Biblijske grupe, Vjeronaučne grupe i grupe Vrt sv. Franje

Razmišljajući na koji bismo način mogli realizirati projekt *Flora u Bibliji*, učenici Biblijske, Vjeronaučne i grupe Vrt sv. Franje zajedno sa svojom vjeroučiteljicom Tanjom Buneta osmislili su zanimljivu igricu koja se bavi temom projekta - biljke u Bibliji. Možda na prvi pogled tema ne izgleda previše zanimljiva. Zbog toga smo došli na ideju kako na kreativan i dinamičan način približiti temu i u isto vrijeme se igrati i učiti. Igra je nastala radom Biblijske grupe, Vjeronaučne grupe i grupe Vrt sv. Franje u OŠ prof. Franje Viktora Šignjara u Virju kao zajednički projekt grupa. Budući da su ciljevi višestruki, željeli smo na zanimljiv način, kroz igru, realizirati postavljene ciljeve. S tom nakanom nastala je igrica. Prilikom osmišljavanja igrice, a za bolje snalaženje u Bibliji koristili smo knjigu Maria Crvenike *Biljke u Bibliji*. Cilj projekta bio je pronaći specifične biljke koje navodi Biblija i taksativno ih navesti te protumačiti njihov značaj. Biljke u Bibliji jako su zastupljene, a njihovo prepoznavanje i značenje koristi se za lakše razumijevanje svetopisamskih tekstova i bolje razumijevanje istina vjere.

Simona Vincek, 8. a

O samoj igri

Podloga je namotana na dva komada drva što podsjeća na svitak Svetoga pisma. Oblik i dizajn podloge za igru ima oblik ribe i to nije slučajnost. Naime, radi se o kršćanskom simbolu koji je već u prvoj Crkvi korišten kao akronim za izraz: Isus Krist, Božji Sin, Spasitelj. Ihtis (grč. ἰχθύς: ikthys - riba). Rana usmena predaja, koja je kasnije uzela i pisani oblik, pripovijeda da je u vrijeme progona kršćana u Rimskom Carstvu riba korištena kao kršćanski znak raspoznavanja, budući da grčka riječ ἰχθύς u sebi krije početna slova izraza ἸησοῦςΧριστόςΘεοῦυιόςσωτήρ:

ΙΗΣΟΥΣ (Iēsoūs Isus)

ΧΡΙΣΤΟΣ (Christós Krist - Pomazanik)

ΘΕΟΥ (Theoū Božji)

ΥΙΟΣ (Hyiós Sin)

ΣΩΤΗΡ (Sōtér Spasitelj)

Treba reći i to da je igrica za Ad usumprivatum – za internu uporabu, na razini škole.

Igra je predviđena za najviše 2 igrača u isto vrijeme. Igrači se kreću od repa prema glavi, kako su kronološki poredani brojevi. Na podlozi, za svakog igrača, postoji tumač koji vodi kroz igru. Igra se uz pomoć kocke i čunjića te kartica s pitanjima.

mag. theol. Tanja Buneta,
vjeroučiteljica

Lana Babec, 8. a

Igra Flora u Bibliji

Vjeronaučna grupa

Trbuhom za kruhom?

Ove školske godine članovi Povijesno-geografske grupe sa svojim voditeljicama Ivanom Dautanec i Sonjom Kalanj odlučili su osmisliti projekt iz Građanskog odgoja i obrazovanja Trbuhom za kruhom? vezan uz pravovremenu edukaciju i informiranje mladih o deficitarnim zanimanjima na području lokalne zajednice i u užem, ali i širem području Podravine. Nastavak je to projekta na kojem su radili učenici prije tri godine *Ostal bom tu zanavek*.

Članovi Povijesno-geografske grupe sa svojim voditeljicama i načelnikom Općine Virje Mirkom Perokom

Cilj projekta je zadržati mlade na ovom području, a zadržat će ih pronalazak zaposlenja nakon završenog srednjoškolskog ili fakultetskog obrazovanja. Za naše osmaše odabir zanimanja je jako težak izbor. Često nisu sigurni koje zanimanje odabrati nakon osnovne škole, stoga ih je jako važno informirati o deficitarnim zanimanjima na našem području kako bi se lakše odlučili za buduće zanimanje i struku. To je za učenike ponekad jako teška odluka pa smo odlučili pravovremeno djelovati kako bismo osmašima ove godine, ali i sljedećih školskih godina, olakšali put prema sigurnom zapošljavanju.

U našem projektu krenuli smo sa sljedećim pitanjima:

Jesi li razmišljao/la kojim bi se zanimanjem htio/htjela baviti u životu?

Jesi li razmišljao/la koju bi srednju školu htio/htjela upisati?

Gdje se možemo zaposliti po završetku školovanja?

Koja poduzeća u našem okruženju zapošljavaju osobe određenih zanimanja?

Odgovori na ova pitanja su bili različiti. Neki učenici su znali svoj odgovor odmah dok pojedinci još nisu definirali svoj odgovor. Zato je važno prikupiti što više informacija o različitim zanimanjima, o školama i programima obrazovanja, kao i o mogućnostima zapošljavanja.

Početak izrade našeg projekta predstavili smo uvažanim gostima na Predmartinjskoj večeri kulture. Za tu priliku članovi grupe su osmislili i snimili kratak dokumentarni film u kojem su iznijeli problem koji ih muči. Prije nego što smo se upustili u proučavanje i istraživanje, zatražili smo načelnika Općine Virje Mirka Peroka na davanje potpore i pomoći oko stupanja u kontakt s poslodavcima.

Metoda kojom smo istraživali interese učenika i tržište rada bila je anketiranje. Sastavili smo dvije vrste anketa, jedna za učenike osmih razreda, a drugu za poslodavce Koprivničko-križevačke županije. Rezultati anketa za učenike pokazuju kako većina učenika želi ostati na ovom našem području bar dok se školuje, a nakon srednjoškolskog obrazovanja neki od njih se vide u većim gradovima Republike Hrvatske.

Glavni razlog mogućeg odlaska je zaposlenje. Obrada anketnih listića za poslodavce još nije završena i to nam je sljedeći korak.

Stanje na tržištu stalno se mijenja, a da bi dobili jasniju sliku o mogućnostima zapošljavanja u našem kraju, učenici moraju znati kome se mogu obratiti za pomoć pri odabiru zanimanja.

Tijekom izrade projekta započeli smo suradnju s Hrvatskim zavodom za zapošljavanje (HZZ) Ispostava Đurđevac i Ispostava Križevci te CISOK-om (Centrom za informiranje i savjetovanje o karijeri) u Koprivnici. Uspostavili smo i kontakt i suradnju s Hrvatskom gospodarskom komorom Koprivnica.

U razgovoru sa savjetnicama Ines Šarac i Ivanom Šatrak u CISOK-u došli smo do zaključka kako je profesionalno informiranje o zanimanjima i odabiru struke za osmaše prekasno te da s informiranjem treba početi puno ranije. U tom smjeru je teklo i naše viđenje rješenja problema. Nakon informiranja i prikupljanja podataka za projekt, članovi skupine su se podijelili u tri grupe te su osmislili tri radionice različitog sadržaja za učenike petih razreda. Cilj radionica bio je osvijestiti učenike o važnosti učenja od petog razreda kako bi se lakše upisali, ali i poticaj da već od sada počinju razmišljati o svojim interesima te da se informiraju koje škole postoje i koje su im mogućnosti nakon osnovnoškolskog

Predstavljanje projekta na Predmartinjskoj večeri kulture

obrazovanja. Učenici su jako dobro prihvatili predavače, učenike osmih razreda, koji su im ispričali o problemima i s iskustvima s kojima se susreću.

Krajem veljače savjetnice CISOK-a su održale predavanje učenicima osmih razreda. Predavanje pod nazivom *Kad odrastem bit ću...* svelo se na informiranje i upoznavanje učenika o mogućnostima i zanimanjima nakon osnovne škole. Važno je napomenuti da je ovaj Centar osnovan pri Hrvatskom zavodu za zapošljavanje kako bi pomogao učenicima i studenima da izaberu idealno zanimanje koje će im omogućiti zapošljavanje nakon završenog školovanja.

Da *ostal bom tu zanavek* ne postane još samo jedna fraza, a *trbuhom za kruhom* naša budućnost, pravovremeno profesionalno informiranje je od velike nužnosti.

Svako zanimanje je plemenito. Važno je izabrati ono koje se radi s voljom i srcem. Uspjeh je u tom slučaju zajamčen!

Ivana Dautanec, prof. i
Sonja Kalanj, prof.

ODRŽIVE MISLI

Briga za okoliš u kojemu živimo počinje od nas samih.

Od malih nogu djecu učimo i upozoravamo da je važno čuvati našu Zemlju i svakodnevno se brinuti da bude lijepa i čista. Potrebno je razvijati ekološku svijest, poticati učenike na aktivno sudjelovanje u zaštiti okoliša i njegovom uređenju. Time osiguravamo da naš okoliš bude čišći i ugodniji za život. Očuvanju lijepog i zdravog okoliša možemo pomoći, ako vodimo brigu o svojim postupcima, tako da odlažemo iskorištene stvari, ambalažu i sl. na za to određena mjesta.

Da se ponovno mogu upotrijebiti iskorištene stvari, pokazali su i dokazali učenici osnovnih i srednjih škola te polaznici vrtića s područja Đurđevca i sedam općina sudjelujući u projektu *Održive misli*. Riječ je o projektu koji je sufinanciran od strane Ministarstva zaštite okoliša i energetike, Ministarstva regionalnog razvoja i fondova EU, a u kojem je sudjelovala i naša škola.

Učenici su u kreativnim radionicama izrađivali nakit od prikupljenog, didaktički neoblikovanog materijala te od raznog otpada (stari tekstil, plastika, žica, papir itd.) i izradili narukvice, ogrlice, broševe... Svaki razred je na raspisani natječaj prijavio po dva najbolja uratka. Uz nakit učenici su trebali izraditi i popratni plakat s opisom rada, vrstom upotrijebljenog otpada i opisom problematike tog otpada.

Povjerenstvo na razini škole ocjenjivalo je uratke na temelju zadanih kriterija: dizajn, iskoristivost materijala i originalnost te odabralo najbolji. Nakit koji je dobio najviše bodova izradio je Domagoj Grčić (učenik 3. b razreda), mentorice Lidije Šiptar, a nagrađen je tabletom. Odabrani su drugoplasirani i trećeplasirani uradci. Učenica 6. a razreda Marija Mičurin (mentor Josip Kovačić) i učenica Antonija Lovković iz Područne škole Hampovica (mentorica Maja Šoš) dobile su prigodne nagrade. Nagrade su im uručile ravnateljica Marica Cik Adaković, prof. i pedagoginja Mira Sulimanec, prof. na školskoj božićnoj priredbi.

Najveća vrijednost ovog projekta je svakako odgojnog karaktera u poticanju i podizanju svijesti o sakupljanju otpada, gospodarenju otpadom i njegovoj ponovnoj uporabi

Radionica izrade nakita

za zdraviji i kvalitetniji okoliš.

Pretoče li spoznaje do kojih su došli u ovom projektu na svakodnevni život, njihovi će potomci uživati na Zemlji posuđenoj od svojih potomaka.

Lidija Šiptar, dipl. učiteljica savjetnica

Nagrađen rad Domagoja Grčića

Domagoj Grčić u izradi ogrlice

Radovi projekta izloženi u školskoj knjižnici

Književnici u školskoj knjižnici

Mladi smo, zabavni, zaljubljeni, neozbiljni, neodgovorni... Sjedimo samo pred računalima, a u rukama su nam ili mobiteli ili tableti – uobičajeno je to mišljenje odraslih o današnjoj mladeži. Koliko smo samo puta čule priču kako je bilo u njihovo vrijeme kada sve te tehnologije nije bilo, a u ruci im je bila samo knjiga. Ne smeta nam što misle i govore o nama, jer u mnogočemu su možda i u pravu. Ali, i oni su bili mladi, svi oni koji sada o nama govore s prizvukom prijekora.

Ovih dana svi samo govore kako ne volimo čitati, raspravljaju o lektiri na svim vijestima, portalima, forumima..., no u raspravama nema mjesta za nas! Nitko nas ništa ne pita, iako i mi imamo svoje mišljenje koje je važno i trebalo bi se čuti. Mnogi od nas vole čitati, odlaziti u knjižnicu i družiti se s poznatim književnicima. Naša knjižnica protekle je godine imala mnoge poučne i zabavne aktivnosti, a neke od njih bile su i

susreti s književnicima...

Susretu s književnikom koji je napisao neko zanimljivo djelo, slikovnicu ili roman, raduju se svi, od vrtičanaca do učiteljica, jer upoznati nekoga tko ne voli samo čitati, nego zna i zanimljivo pisati, pravi je doživljaj.

Božidar Glavina susreo se s našim učenicima nižih razreda u svibnju 2018. godine te im predstavio svoju prvu slikovnicu *Mišeki*, a na susretu su bili i predškolci koji su sada već pravi đaci prvaci. Slikovnica *Mišeki* specifična je po tome što je pisana zavičajnim dijalektom i zbog toga nam se jako sviđjala.

Mjesec hrvatske knjige otvorio je bračni par koji zajedno stvara - suvremena književnica Nena Lončar i njezin suprug, ilustrator Marijan Lončar. Družili su se s našim učenicima, odgovarali na njihova pitanja, a neke je učenike književnica nagradila svojim knjigama. Nakon susreta, roman Nene Lončar *Sve o Evi* često je tražen i u našoj školskoj knjižnici. Na već tradicionalnom Tulumu s(l)ova u školskoj knjižnici, ove školske godine gostovale su čak dvije književnice, Nada Mihoković Kumrić i Julijana Adamović te književnik iz Slovenije, Kristian Koželj s kojim su naši sedmaši raspravljali o važnosti čitanja.

Na Predmartinjskoj večeri kulture predstavile su nam se i dvije naše virovske književnice, Ivanka Ferenčić Martinčić sa slikovnicom *Priča o vitezu Martinu* te Iva Plemenčić sa slikovnicom *Izgubljeno blago*.

Mjesec hrvatske knjige zatvorila je poznata književnica Jadranka Čunčić Bandov koja je za sve učenike nižih razreda izvela i kratku dramsko-scensku igru u obliku spleta svojih djela za najmlađe.

Radujemo se nekim novim proljetnim susretima s književnicima i drugim umjetnicima koji naše uobičajene školske dane uljepšavaju svojim čarolijama.

Nika Puškaš, Nika Vedriš i Nika Cik, 6. razred

Tulum slova 2018.

Naši učenici rado čitaju duhovit roman o teškom pasjem životu *Bio sam pas i opet sam* književnice Nene Lončar.

Potaknuti djelom i sami se odlučuju na literarno stvaralaštvo slične tematike.

Pseći život

Ja mislim da je pseći život carski život. Ako nađeš dobrog vlasnika, on će te hraniti, brinuti o tebi, paziti te i štiti. Možda ćeš čak i spavati u njegovoj kući.

Prije sam i ja imao psa, ali je pobjegao i nismo ga našli. Nakon pet godina smo ponovno kupili psa i on je također pobjegao. Ne znam zašto je točno pobjegao, ali još uvijek mislim da ćemo ga naći i vratiti natrag. Vjerojatno nisam bio dobar vlasnik pa je pobjegao. Nije mu bilo lijepo kod mene ili nešto treće. Ne znam...

Borna Frajt, 5. a

Nena i Marijan Lončar s našim učenicima

Izgubljeno blago

U našoj školi malo tko nije čuo za talentiranu učenicu Ivu Plemenčić koja je 2018. godine osvojila prvu nagradu na državnom natječaju *Moja prva knjiga* pod mentorstvom profesorice Katarine Franjo. Njezina slikovnica *Izgubljeno blago* u rujnu je za nagradu tiskana, a u studenom prošle godine u našoj školi promovirana na Predmartinjskoj večeri kulture.

Podsjetimo, prošle školske godine na natječaj *Moja prva knjiga*, na adresu Udruge Kalibra, pristiglo je čak 726 slikovnica, pod mentorstvom 249 mentora iz 181 osnovne škole iz Republike Hrvatske. Stručna komisija, književnice Sanja Pilić i Silvija Šesto, odabrale su sedam slikovnica i sedam mladih autora čije su slikovnice otisnute. Bio je to veliki uspjeh i nagrada za osmašicu Ivu i njezinu mentoricu, ali i ponos za našu školu i Virje. Naša Iva ne samo da svoje slobodno vrijeme provodi prekrasno crtajući, nego i šivajući i osmišljavajući kostime životinja. Snimljen je i film o njezinom daru, radu i stvaralaštvu koji je prošle godine odabran za državnu 55. Reviju hrvatskog filmskog stvaralaštva djece u Sisku.

Donosimo stručne osvrtne Ivine slikovnice...

Sasvim slučajno došla mi je u ruke slikovnica *Izgubljeno blago* mlade Ive Plemenčić u izdanju Udruge za promicanje kulture čitanja KALibra iz Karlovca, izdana 2018. godine. Slikovnica ima univerzalnu priču o prijateljstvu, likovi su jasno profilirani i plastično naslikani u prvom planu. Pejzaži se ne gube u tradicijskoj perspektivi. Svaka ilustracija prikazuje jedan trenutak iz priče. Vrlo lako može konkurirati svjetski popularnim slikovnicama naslikanim u diznjevskoj maniri. Vrijeme je da mlada generacije ilustratora, u koju bih svakako ubrojila Ivu Plemenčić, prekine do sada uhodanu praksu da se tekst i ilustracija za djecu uvoze u paketu jer su izdavačima, što da umatam u celofan, kratko i jasno ću napisati – isplativiji.

Nada Mihoković-Kumrić, književnica

Slikovnica *Izgubljeno blago* pravi je mali biser. Ilustracije, koje su već vrlo stilski prepoznatljive i ujednačene te priča, koja je vrlo zrela i poigrava se s vremenskim pozicijama, na začudan nas način s naglim obratom dovode do poruke o vrijednosti prijateljstva. Promišljeno na svim razinama, pa i kod odabira imena, ovo djelo otkriva kako je riječ o autorici s iskustvom prikupljenim i na ovom natjecanju. Bravo za upornost i marljivost koje će ovaj talent u budućnosti zasigurno još više raskriliti.

Silvija Šesto, književnica i članica stručne komisije

Iva Plemenčić

Mladu autoricu Ivu Plemenčić ne poznajem osobno, već ovaj osvrt pišem prema njezinom radu - tiskanoj slikovnici *Izgubljeno blago* i to sa stajališta grafičkog dizajnera. Preskočit ću pohvale entuzijazma, kreativnosti i očitog talenta mlade autorice koji treba njegovati, nagraditi, predstaviti i usmjeravati u daljnje usavršavanje te obrazovanje. U njezinom rukopisu ilustracija, vidljivi su utjecaji stila japanske kodomo mange (kodomo, jap. dijete) pri oblikovanju likova. Također prisutne su pomoćne linije olovkom pri konstrukciji crteža, što nam dodatno daje uvid u minuciozni proces gradnje mizanscena i neverbalne komunikacije nijemih likova. Priča o prijateljstvu je građena toplinom i manjkom patetike. Stvoreni svijet i autentična kriptografska imena likova nas odvede u mistične kutke mašte, osobnih osjećaja te pogleda na svijet mlade autorice, a to je vrijednost sama za sebe.

Tomislav Turković, mag. diz.

Razgovarali smo s Lukom Šiptarom, bivšim učenicom naše škole, koji se trenutno školuje u Cardiffu u Walesu, u Ujedinjenom Kraljevstvu.

Luka Šiptar

Slijedite svoje snove...

Luku pamtimo kao iznimno vrijednog učenika koji se isticao, ne samo odličnim uspjesima i uzornim vladanjem, već i talentom za glazbu.

Danas ga upoznajemo kao mladog čovjeka koji se školuje u Cardiffu u Walesu, koji svojim primjerom pokazuje da voljom, trudom i radom možemo ostvariti sve svoje ciljeve...

Osnovnoškolsko obrazovanje sada je daleko iza Vas. Kakva Vas sjećanja vežu uz virovsku osnovnu školu? Iako je prošlo podosta vremena od mogega školovanja u virovskoj osnovnoj školi, prvo školsko iskustvo uvijek ostaje u jednom posebnom sjećanju. Prvi skok u vrelo znanja, prva prijateljstva, prvi ispiti... Svi ti događaji stvaraju jedno posebno iskustvo. Virovsku školu pamtim kao instituciju koja je u meni pobudila ozbiljniju ljubav prema glazbi, engleskom jeziku i povijesti. Veliku ulogu u mojem obrazovanju i trenutnim istraživačkim interesima su odigrali i djelatnici Škole, dragi učitelji, nastavnici i profesori, a sada kolegice i kolege, uz čije vodstvo i usmjeravanje ne bih bio osoba koja sam danas. Često se sjetim njihovog poučavanja i životnih savjeta koji su još uvijek aktualni i primjenjivi gdje god se nalazio.

Uz redovnu nastavu osnovne škole, polazili ste i glazbenu školu. Kakvu ulogu glazba ima u Vašem životu? Tijekom svojeg osnovnoškolskog obrazovanja, pohađao sam i Glazbenu školu Vatroslav Lisinski u Bjelovaru – smjer klavir. Isprva, glazba nije utjecala na moj život kao danas jer je bila najviše prisutna u obliku tradicionalnih kompozicija Mozarta, Beethovena, Bacha i ostalih velikih skladatelja. Nakon završetka glazbene škole, moj glazbeni fokus je bio na korištenju glazbe kao motivacijskog faktora kroz život i ono što on nosi, neovisno radi li se o pripremanju teškog ispita na fakultetu ili običnom pospremanju životnog prostora. Sukladno tome, osjećao sam potrebu da pronađem žanrove glazbe koji će biti prikladni uz svaku situaciju i uz svako emotivno stanje. Odgovor sam pronašao u starom rocku (koji prema legendarnom pjevaču Bobu Segeru ima određenu dušu) i metalu koji, kao takav, nije negativan i izravno je inspiriran klasičnom glazbom, pogotovo Bachom kojega mnogi, iz pošalice, nazivaju prvim metalcem. Preko rocka, a najviše metal glazbe i određenih bendova koji pjevaju o povijesnim događajima, pronašao sam i nove interese u istraživanju povijesti koji me, na samome početku, nisu privlačili ili ih jednostavno nisam ni primijetio. Glazba predstavlja određeni pogled u svijet i svatko treba pronaći svoj jedinstveni glazbeni ukus s kojim će gledati na svijet oko sebe. Isprobajte, nikad ne znate što ćete otkriti o svojoj okolini ili, čak najviše, o sebi samome...

Na Filozofskom fakultetu u Rijeci studirali ste engleski jezik i povijest. Koje Vas razdoblje povijesti posebno zanima i zašto? Na samome početku studija nisam mogao reći da me zanima jedno određeno razdoblje povijesti. Kao spužva upijao sam sve što sam čuo i

htio sam znati što više. Tijekom druge godine preddiplomskog studija, studij povijesti je bio najviše fokusiran na srednjovjekovlje i ranu modernu povijest. Tijekom tog perioda, otkrio sam da je većina mojeg vremena otišla na proučavanje srednjovjekovlja, prevlasti Katoličke Crkve u srednjovjekovnom društvu i njezine dekadencije i moralnog opadanja u kasnom srednjem vijeku, a najviše na razdoblje križarskih ratova koji su bili fokus mojeg završnog i diplomskog rada. Jednostavno me privuklo što postoji puno predrasuda i informacija za srednji vijek i za veći dio njih znamo preko filmova i serija, a to je često produkt fikcije i nema previše baze u istraženju literarnoj građi. Osim toga, srednjovjekovlje je prisutno i u velikom broju videoigara, a to je uvijek bila jedna od mojih velikih ljubavi, što je, također, pridonijelo mojem interesu za povijest i srednji vijek.

Kako to da ste svoje obrazovanje odlučili nastaviti baš u Cardiffu, u Walesu? Prva ideja za daljnjom naobrazbom, i to u inozemstvu, bila je prisutna tijekom mojeg cjelokupnog školovanja na Filozofskom fakultetu u Rijeci. Isprva kao jedna obična studentska želja koja svakom studentu barem jedanput prođe kroz misli, prerasla je u ozbiljniju ideju pri kraju preddiplomskog studija i prerasla u jedan od mojih većih životnih ciljeva tijekom diplomskog studija za magistra edukacije povijesti i engleskog jezika i književnosti (nastavnički smjer). Iako sam generalno bio zadovoljan studijem u Rijeci, i to ću uvijek smatrati jednim velikim i

Naši učenici i ove su godine postigli zavidne rezultate na natjecanjima, smotrama i raznim natječajima. Uspjeh je rezultat marljivog i predanog rada učenika i učitelja na dodatnoj nastavi i izvannastavnim aktivnostima. Prikaz postignutih rezultata donosimo u tablici. Valja istaknuti kako su navedena postignuća do 13. ožujka, budući da neka natjecanja tek predstoje. Ponosni smo na učenike i njihove mentore te im želimo puno uspjeha u daljnjem radu i nadolazećim natjecanjima.

Natjecanje, smotra, natječaj	Učenik i mentor	Postignut uspjeh
LiDraNo 2019.	Martin Barberic, 8. b – mentorica Ksenija Jaković Vusić Branimir Tomec, 5. b i Dora Ljubić, 7. b – mentorica Katarina Franjo	Učenici su nas predstavili na županijskoj smotri. Radovi učenika su pohvaljeni.
LIK 2019.	Antonija Bosorić, 5. b, Mateja Bosorić, 7. a, Dora Ljubić, 7. b i Iva Puškaš, 8. a – mentor Josip Kovačić	Učenicice su nas predstavile na županijskom natjecanju iz likovnog. Učenica Iva Puškaš sa svojim radom osvojila je 2. mjesto i očekuje poziv na državno natjecanje.
Natjecanje iz njemačkog jezika	Antun Gregar Hrženjak, 8. b – mentorica Nikolina Zglavnik Matica	Učenik je osvojio 1. mjesto na županijskom natjecanju.
Natjecanje iz povijesti	Marta Hasan, 7. a, Ana Drljanovčan, 8. a i Martin Barberic, 8. b - mentorica Ivana Dautanec	Učenici su nas predstavili na županijskom natjecanju. Iako nisu prošli dalje, ponosni smo na njihov uspjeh.
Natjecanje iz biologije	Martin Barberić, 8. b – mentorica Željka Kišić	Učenik nas je predstavio na županijskom natjecanju, pohvaljen je za uspjeh.
Dvoranski nogomet (futsal)	Bernard Cik, 7. a, Branimir Glavnik, 7. b, Dorian Miller, 7. b, Lovro Brcković, 8. a, Domagoj Glavnik, 8. a, Petar Miketić, 8. a, Domagoj Šumandl, 8. a, Martin Drmenčić, 8. b, Patrik Kovačić, 8. b, Fran Žuškin, 8. b – mentor Marko Blažeković	Učenici su osvojili 1. mjesto na županijskom natjecanju te se plasirali na državno natjecanje.
Košarka (dječaci)	Leonard Koščak, 5. a, Juraj Šklebar, 5. a, Fran Baranašić, 7. a, Leon Cestar, 7. a, Patrik Topolčić, 7. b, Petar Sušan, 8. a, Josip Benkek, 8. b, Antun Gregar Hrženjak, 8. b, Gabriel Ormanec, 8. b, Antonio Šoš, 8. b – mentor Marko Blažeković	Učenici su osvojili 1. mjesto na županijskom natjecanju te se plasirali na državno natjecanje.

Priredila pedagoginja Ivana Damjanić, mag. paed.

bogatim iskustvom, nešto je uvijek falilo. Jednostavno sam uvidio da me želja iz mlađih dana, da budem nastavnik, više ne ispunjava i tako sam se našao u jednoj manjoj egzistencijalnoj krizi kroz koju, također, barem jedanput prođe svaki student. Kroz mnoge razgovore s inozemnim studentima koji su preko programa razmjene Erasmus došli na naš Fakultet, otkrio sam da postoji i drugačiji pristupi visokoškolskom obrazovanju i usavršavanju studenata. Kako sam prije napomenuo, uvijek me zanimala srednjovjekovna povijest, a tijekom diplomskog studija, najveći fokus mojeg istraživanja se bazirao na vojnoj povijesti, tj. povijesti ratovanja. Jednostavnim pretraživanjem na Googlu saznao sam za jednogodišnji diplomski studij Antičkog i srednjovjekovnog ratovanja (Ancient and Medieval Warfare) na Sveučilištu u Cardiffu. Ovaj studij bio bi moj drugi diplomski (ili magistarski) studij i na njega gledam kao na podlogu za doktorat. Osim samog studija koji je izravno vezan uz moj interes, privuklo me što bih živio u Walesu, koji je dio Ujedinjenog Kraljevstva, države koju sam oduvijek htio posjetiti i koja je prožeta poviješću. Nadalje, veliki razlog mog odabira Cardiffa je i profesorica Helen J. Nicholson koja predaje na tom sveučilištu i jedna je od trenutno najvećih svjetskih stručnjaka za križarske ratove. S njom sam imao profesionalni kontakt za vrijeme prethodnog studija u Rijeci,

a htio sam ispuniti i svoju želju da surađujem s barem jednim poznatim stručnjakom iz područja povijesti.

Koji su Vam planovi poslije obrazovanja? Planovi uključuju ostanak u Ujedinjenom Kraljevstvu (neovisno o ishodu Brexita) i daljnji nastavak obrazovanja na doktorskom studiju koji planiram, ako će biti moguće, nastaviti u sklopu Sveučilišta u Cardiffu, kao i pronaći posao u struci koji bi imao dodirnih točaka s mojom temom doktorskog rada. Već sam zaprimio pozitivne povratne informacije na moguće ideje istraživanja, ali sam odlučio prvo diplomirati i onda krenuti u proces prikupljanja dokumentacije, pisma preporuke, itd.

Na kraju, imate li kakvu poruku za naše učenike, čitatelje Maloga Virovca? U duhu povijesti i antičkih Spartanaca koji su obožavali jasne i kratke odgovore, htio bih poručiti dragim učenicima, čitateljima Maloga Virovca da slijede svoje snove i želje kad god su u mogućnosti i da idu samo naprijed, bez straha, držeći glavu gore. Ako se i nađu pred nekim problemom, neka se ne boje pitati za pomoć (to je velika boljka svih učenika, ne košta ništa, a može značiti jako puno), neka uče za sebe i ono što žele postići u svojim životima. Koliko god im se stvari budu činile bezizlaznima, neka upamte, uvijek postoji svjetlo u tami.

Zajednička fotografija svih učesnika Državnog natjecanja u Omišu

GLOBE (Globalno učenje i opažanje za dobrobit okoliša) i ENO (okoliš on line) grupe naše škole su vrlo aktivne. Izradom i postavljanjem plakata na pano, učenike naše škole upoznali smo s važnošću očuvanja ozonskog omotača (16. rujna) i vlažnih područja - močvara (2. veljače). Vrijedna ekipa učenika, Mihaela Oršuš, Nika Vedriš i Josip Štefan, i njihov voditelj Darko Herbai sudjelovali su na međuzupanijskom natjecanju u Gimnaziji Petra Preradovića u Virovitici gdje su ostvarili plasman na državnu smotru i natjecanje koje se održalo u Omišu od 7. do 9. svibnja 2018., a domaćin je bila Osnovna škola Josipa Pupačića. Na natjecanju je sudjelovalo 25 osnovnih i 15 srednjih škola. Prvog dana natjecanja prikazali smo zajednički znanstveno-istraživački rad pod nazivom Fenološka motrenja žučenja smokve u Virju i Omišu u 2017. god. Rad je zajedničko djelo učenika i mentora iz Omiša i naše škole. Mentor učenicima je bio GLOBE voditelj i učitelj informatike Darko Herbai, prof., a recenzentica im je bila Zorana Sedlar, dr. sc. U projektu smo uspoređivali motrenja žučenja smokve u Virju i Omišu. Zanimalo nas je kada će započeti žučenje te koliko dugo će trajati. Pretpostavka je da će u Virju prije započeti žučenje i da će lišće prije otpasti nego u Omišu. Uz žučenje pratili smo i atmosferska mjerenja temperature zraka, količinu oborina i relativnu vlažnost zraka kako bismo dokazali da žučenje ovisi o vrsti klime u kojoj se smokva nalazi. Smokvu koju smo promatrali nalazi se u dvorištu našeg učitelja glazbenog odgoja Darka Gabaja. Rad je usmeno pohvaljen. Drugi dan učestvovali smo u orijentacijskom natjecanju gdje smo skupili iskustva za naredna

natjecanja. Uz natjecanje bilo je vremena i za razne društvene igre i druženja s vršnjacima iz drugih škola, a domaćini su nas kroz šetnju upoznali sa svojim mjestom. Za kraj napravljena je i zajednička fotografija svih sudionika natjecanja. Nadamo se da ćemo se i ove godine uspjeti ponovno plasirati na državne susrete, ali prvo se moramo dokazati na međuzupanijskoj smotri. Nikako ne smijemo zaboraviti naša svakodnevna atmosferska mjerenja te fenološka mjerenja listanja i žučenja breze i smokve kao i mjerenja na našoj hidrološkoj postaji na potoku Zdelji.

Ove školske godine surađivali smo sa školom iz mjesta Utajärvi u Finskoj radeći na projektu *Phenology Campaign Collaboration*. Nastavili smo i suradnju s Globovcima iz OŠ *Antun Nemčić Gostovinski* iz Koprivnice i njihovim voditeljem Borisom Toncom. Ove godine smo u veljači bili njihovi gosti. Zajednički smo obilježili Dan vlažnih područja i odradili radionicu vizualizacije podataka iz GLOBE baze. Našu suradnju s drugim ENO i GLOBE školama u Hrvatskoj i inozemstvu produbljujemo i video konferencijama. Ove godine smo se prijavili na eTwinning projekt *Schoolovision* (školski Eurosong), a odabir pjesme i izrada spota su u tijeku.

Članovi GLOBE grupe

Izlaganje projekta – prezentacija zajedničkog znanstveno-istraživačkog projekta na državnom susretu u Omišu

Državno natjecanje u Omišu – učenici i mentori koji su radili na zajedničkom znanstveno-istraživačkom projektu

Dječji igrokazi- odgoj, radost i veselje djece i odraslih

Vodeći dugi niz godina Medijsku grupu u našoj školi, primijetila sam da učenici rado sudjeluju u dramsko-scenskim igrama te sam u Virju odlučila pokrenuti 2015. godine, u okviru Sudetinoga kazališnoga vikenda i organizaciji Glumišne družine Virje, Susret dramskih školskih družina. Tako nam sada već četvrtu godinu svakoga travnja u Virje dolaze dječje družine iz gotovo cijele Hrvatske. Cilj Susreta je poticanje dramskoga stvaralaštva, dječje kreativnosti, ljubavi prema čitanju i kazališnoj umjetnosti, a ono možda najvažnije je da Susret nije natjecateljskoga tipa i njime želimo nagraditi učenike i učitelje koji pripremaju izvrsne predstave te ih potaknuti na međusobno druženje na susretima u Virju. Osmišljen je tako da djeca u prvom dijelu izvode svoje dramske igrokaze, u drugom dijelu sudjeluju u dramskoj radionici koju je svih ovih godina vodila glumica lutkarica Marina Bažulić, a treći dio je osmišljen kao druženje i ples. Do sada su u Virju gostovale dramske družine iz Molva, Koprivničkih Bregi, Novigrada Podravske, Visokoga, Kalinovca i Virja. Susret podržava Općina Virje te u 2018. godini financijski ga je podržala i Koprivničko-križevačka županija. U samom organizacijom dijelu, od samih početaka, sudjeluju i članovi naše Medijske grupe koji pripremaju materijale, vode program te isto tako pripremaju svoj igrokaz. Ujedno isti igrokaz igraju, unutar projekta Što mogu učiniti za tebe, u virovskim domovima za stare i nemoćne.

Mali volonteri 2. b razreda

Medijska grupa, Susret dramskih školskih družina

Također, uz njih, u domovima recitiraju, glume i pjevaju, i učenici 2. b razreda uz pomoć učiteljice Željke Ivrek. Prošle školske godine su se članovi Medijske grupe na Susretu predstavili igrokazom pod nazivom Crvenkapica i mudra baka čiji je tekst napisala naša knjižničarka Đurđica Krčmar Zalar. Dok su uoči Božića ove godine, učenici u Domu Stanešić igrali igrokaz Ozvjezdano nebo (tekst je napisao velečasni Slavko Vranjković). Trenutno članovi Medijske grupe uživaju u dramsko-scenskoj igri pod naslovom Kapi života s kojom su se predstavili na ovogodišnjem LiDraNu (tekst je prilagodila Đurđica Krčmar Zalar, a originalnu finsku verziju napisao Esko-Pekka Tiitinen). S tim igrokazom učenici će se u travnju predstaviti na Susretu dramskih školskih družina i opet razveseliti stare i nemoćne u domovima. Pozivamo svu djecu, kao i odrasle, da dođu uživati 6. travnja 2019. u naš Društveni dom u dječjoj dramskoj igri, kreativnosti, radosti i veselju, a 7. travnja 2019., u okviru Sudetinoga kazališnoga vikenda, posvetit ćemo se nešto ozbiljniji temi vezanoj uz duhovno stvaralaštvo Đure Sudete.

Katarina Franjo, prof., dramska pedagoginja

SUSRET DRAMSKIH
ŠKOLSKIH DRUŽINA
PLJESAK, MOLIM, ZA KAZALIŠNE AMATERE!

GLUMIŠNA
DRUŽINA VIRJE

SUDETIN
KAZALIŠNI
VIKEND U VIRJU

Njemački kroz igru

Učenici drugih i trećih razreda koji žele obogatiti znanje njemačkoga jezika rado polaze grupu Njemački kroz igru, voditeljice i učiteljice njemačkoga jezika Nataše Sušan. Tridesetak učenika, uz crtanje, igru, pjesmu i ples, često sa svojom učiteljicom odlazi u prirodu te Dječji vrtić Zrno gdje polaznicima najstarije odgojne skupine prezentira sadržaje koje su kroz mjesec naučili. Na taj način upoznaju ih s njemačkim jezikom koji će i oni učiti od prvog razreda osnovne škole. Na grupi učenici usvajaju brojne nastavne sadržaje: predstavljaju sebe i svoje obitelji, uče brojeve do 20, brojalice, pojmove vezane uz Nikolinje, Božić i Uskrs, boje, godišnja doba, dane u tjednu, uče o svojoj školi, životinjama... Najdraža aktivnost im je igra i šetnja prirodom te uočavanje boja, promjena u prirodi i godišnjih doba. Zabave ne nedostaje, bilo u razredu ili u školskom parku. Vole se družiti i učiti njemački jezik, često ističući kako su jedna velika, sretna, njemačka obitelj.

Nataša Sušan, učiteljica njemačkoga jezika

HAMPOVICA h

Odabir posvećenog života – izazov današnjeg vremena

Malo selo Hampovica bilo je te nedjelje, 22. srpnja 2018. godine, veće od bilo kojeg mjesta, ne po broju stanovnika, već po količini Božje ljubavi koja se razlila po onima koji su nazočili mladoj misi vlč. Mišela Kovačevića. Iako je kiša neumorno padala cijele subotnje noći i zadavala probleme organizatorima, kao da je svaka kap željela isprati svu ljetnu prašinu i umiti prirodu oko područne škole gdje je bio pripremljen oltar i služena sveta misa.

Proteklo je 88 godina od služenja prošle mlade mise u selu, tako da je ova za sve Hampovčane bila poseban doživljaj. Odvažiti se i slijediti poziv u duhovna zvanja danas nije lako. Samo oni koji su hrabri, odvažni, srca punog ljubavi, strpljivi, predani, spremni za izazove, uporni i nepokolebljivi - a takav je vlč. Mišel - mogu uspjeti.

Tijek samog euharistijskog slavlja protekao je uz budne oči mentora vlč. Mišela, prečasnog Izidora Fereka i vlč. Žarka Pavlovića, župnika u župi Mihaela Arkandela Miholjanec, kojoj Hampovica kao filijala pripada. Na kraju mise mladomisnik je zahvalio podužim govorom svima koji su ga pratili od rođenja pa do toga dana. Roditeljima, kumovima, rodbini i prijateljima... Prvoj učiteljici Ivanki Seleš i svim učiteljima i nastavnicima te profesorima koje je imao tijekom svojega školovanja.

Za mene kao učiteljicu koja sada tamo radi bila je čast i blagoslov nazočiti takvom događaju jer su u današnje vrijeme rijetki. No divim se odvažnosti i zanesenosti kojom mladomisnici, a bilo ih je toga dana tamo više, žele napraviti nešto dobro, biti svijetli primjer Isusovih pastira koji će malim djelima pokušati napraviti pozitivne promjene u svojoj okolini.

Učiteljica u PŠ Hampovica Maja Šoš, magistra primarne edukacije

Mlada misa vlč. Mišela Kovačevića

Tko je to književnica?

Za kraj Mjeseca hrvatske knjige u plavoj dvorani matične škole dogodio se susret s književnicom Jadrankom Čunčić-Bandov. Nisam ju poznao, ali sam se sjetio da sam to ime čitao kod šaljivih igrokaza koje smo čitali od prvog razreda. Književnica nam je predstavila neke od svojih igrokaza i puno lutaka koje sama radi, a koje nije teško napraviti i doma, samo ako imaš tikve. Najviše mi se svidjelo što su i učenici mogli glumiti. Od kartonskih kutija napravila je krokodila koji je stalno otvarao usta, a to mogu i ja. Možda će se i u mojoj kući dogoditi neka kazališna predstava, samo moram dobro odabrati glumce.

Leon Varga, 3. r.

S književnicom Jadrankom Čunčić-Bandov

Đak prvak – siguran u prometu

Ja sam Bruno i jedini sam đak prvak u svojoj školi. Nisam jako plašljiv, ali kada nam je učiteljica najavila da će doći policija, nije mi bilo svejedno. No slijedi objašnjenje... Policajac je došao kako bi sve đake podsjetio kako se moraju ponašati u prometu kada pješice dolaze u školu i vraćaju se kući. Također, rekao nam je gdje se djeca smiju igrati, kako se pravilno vozi u automobilu i gdje se smije voziti bicikl. Mi smo to već bili govorili u vrtiću pa sam ja to već sve znao. Za dar sam dobio kričavo žutu kabanicu, za kišne dane, da me vozači dobro vide.

Bruno Stepić, 1. r.

Dolazak policajaca

MIHOLJANEC m

Slikam sliku riječju

Meni je ljeto najdraže godišnje doba. Ljetovanu provodim puno vremena. Igram se na livadi.

Gledam lijepo cvijeće koje cvate svuda uokolo. Ljeti se osjećam jako veselo. Volim ljeto.

Filip Sočec, 2. r.

Ne biste vjerovali

Ne biste vjerovali, ali ja poznajem pravog pravcatog Spidermana. On je jako nestašan, skače po kućama jer u rukama ima mrežu.

Jednog dana je uskočio u moju sobu. Sve igračke i cijelu sobu je zapleo svojom mrežom. Nije me htio slušati ni igrati se sa mnom. Vidio je da sam jako ljut na njega pa je svu svoju mrežu pospremio i otišao dalje skakutati po kućama. Ja znam da više neću otvarati prozore da mi Spiderman ili netko drugi ne uskoči u sobu, osim moje nestašne sestre.

Jakob Tomec, 2. r.

Filip Sočec, 2. r.

Ljubav

Ljubav je topla i dobra.

Ivano Gabaj, 1. r.

Za mene je ljubav moja obitelj.

Gabriela Kolić, 1. r.

Jakob Tomec, 2. r.

ŠEMOVCI S

Moja mama

Moja mama je srednje dobi, srednje je visine i lice joj je uvijek nasmijano. Ima velik nos, oči su joj plave kao more. Kosa joj je smeđa, srednje duljine. Najčešće nosi majice i hlače. Volim svoju mamu jer je uvijek spremna pomoći i za mene je jedina na svijetu. Preko dana je najviše u kuhinji.

Petra Gregurić, 2. r.

Sara Cvetković, 2. r.

Moji zimski praznici

Zimske praznike provela sam kod kuće. Božić sam provela s obitelji. Nakon Božića stigla je Nova godina koju sam dočekala spavajući. Konačno nam je pao i snijeg. Išla sam na sanjkanje. Praznici su jako brzo prošli i u školu smo natrag došli.

Sara Cvetković, 2. r.

Zima

Zima dolazi tiho na velika vrata. Oči su joj sjajne kao kuglice na boru. Kosa joj je bijela kao snijeg. Odjeća joj je bijela, snježna plahta. Zima je šaljiva, radoznala i zaigrana vjetrom.

Lea Tudić, 2. r.

Ema Horvat, 1. r.

Ana Drljanovčan

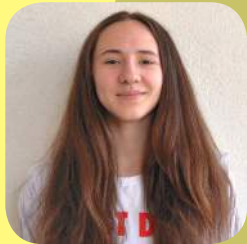
Barbara Zvonar

Damir Grahovec

Danijel Čagran

Simona Vincek

Lana Babec

8.a

Dejan Halas

Veronika Horvat

Josipa Cenkovičan

Marko Blažeković,
razrednik 8. a

Domagoj Glavnik

Domagoj Šumandl

Jan Pandur

Iva Puškaš

Doroteja Bušić

Miroslav Ormanec

Lovro Brcković

Marija Halusek

Marlena Kokotić

Nikola Štimec

Patricija Želimorski

Patrik Gregar

Petar Miketić

Petar Sušan

Antonio Šoš

Antun Gregar Hrženjak

Diana Bušić

Gabriel Ormanec

Martin Drmenčić

Dora Pavelić

Fran Žuškin

Jasmina Rožman

Ivan Potnar

8.b

Josip Benkek

Josip Mikulić

Duška Štefanec,
razrednica 8. b od 5. do 7. razreda

Ivan Hapavel,
razrednik 8. b

Josip Skuhalo

Marija Hana Blažević

Marko Perko

Martin Barberic

Martina Volf

Patrick Stojilković

Dominik Pejić

Viktorija Đurašević

Petra Šandor

Patrik Kovačić

Energetska pića i djeca

Veza između djece i energetske pića problematična je na više razina:

- unos velike količine šećera negativno utječe na ionako značajan problem pretilosti u Europi
- konzumiranje kofeina, taurina i drugih tvari loše utječe na razvoj djeteta
- razvija se navikavanje na izuzetno slatko piće
- miješanje žestokih pića i energetske pića vrlo je popularno među tinejdžerima, ali i jako opasno.

Više od četvrtine djece školske dobi u RH ima prekomjernu težinu, a 11,2 % ih je pretilo. Tome pridonose i energetske piće, a sve više medicinskih znanstvenih članaka govori o utjecaju stimulansa u energetske pićima na organizam u razvoju, naročito na krvni tlak i bolesti srca. Na svakoj limenci stoji upozorenje da se konzumacija ne preporučuje djeci, trudnicama i dojiljama. Usprkos tome, djeca i tinejdžeri kupuju ih bez ikakvih ograničenja, a prodaja im kontinuirano raste. Prema procjenama Svjetske zdravstvene organizacije 68 % adolescenata i 18 % djece redovito konzumira energetska pića. Europska agencija za sigurnost hrane 2013. je provela istraživanje o uzorcima konzumacije. Među djecom ispod 12 godina koji su redoviti konzumenti, njih 60 % je reklo da ih pije jer im se sviđa okus, dakle piju ih zbog šećera. Zabrinjavajuće je da je 40 % njih reklo da ih konzumira jer im treba energije. Zanima me kakvi su to fizički i psihički iscrpljeni desetogodišnjaci kojima treba energetske piće da ih *podigne*? Radi se o klasičnom ispiranju mozga reklamiranjem i to djeci koja u toj dobi ima i viška energije. Svjesni svih negativnosti koje povezuju djecu i njihove proizvode, udruženje proizvođača Energy Drinks Europe objavilo je upute svojim članovima da reklamama ne ciljaju na djecu mlađu od 12 godina te da ne plasiraju proizvode u školama i blizu škola. Usprkos tome, djeca, adolescenti i mladi su glavni potrošači tih pića, a da uopće nisu svjesni njihove štetnosti.

Patrik Kovačić, 8. b

Svatko je lijep na svoj način

Istražujući o ljepoti na internetu, došla sam do nekoliko zanimljivih citata, npr. ljepota nije u licu, ljepota je sjaj u srcu ili jao ljepoti koja razuma nema i lijepi cvjetovi lijepi su tek neko vrijeme. Iz toga možemo izvući jasnu poruku. Svakome je nešto drugo lijepo: nekome je lijepo da cura ima plavu, a nekome da ima smeđu kosu, nekome su pak lijepe plave oči, a nekome zelene... Svatko ima svoje mišljenje i zato ne možemo za nekoga reći da je lijep. Nekome će taj netko biti prekrasan, a nekome neće i to je u redu. Po meni je najvažnija unutarnja ljepota, nije bitno je li netko lijep ili nije, bitno je da je čovjek. Ljepota ti ništa ne vrijedi ako ne znaš reći oprost i ako nemaš ni trunku ljudskosti u sebi. Nitko nije ružan. Svatko je lijep na svoj način. Nije bitno ima li netko puno lice prištića ili ima savršeno lice. Možda taj koji ima puno lice prištića ima neku drugu vrlinu, neku drugu stvar u kojoj je dobar,

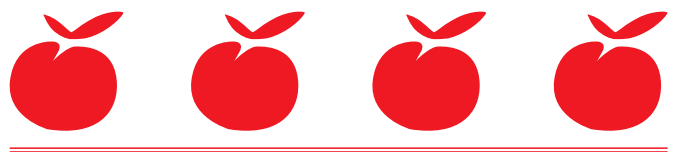

Reci NE pušenju:

- pušenje je način konzumiranja duhana uzimanog u obliku cigara, cigareta i pomoću lule
- drugi oblik konzumacije duhana je žvakanje i šmrkanje
- pušenje je opasna navika za zdravlje ljudi jer štetno djeluje na krvožilni sustav i pluća
- pušenje uzrokuje rak, bolesti srca i pluća te neočekivano može izazvati srčani udar
- pušenje oslabljuje čulo mirisa i okusa
- pušači se brže zamaraju i osjećaju se slabije
- ljudi koji puše imaju kraći životni vijek
- pušači imaju veće šanse za rak jer više od 40 sastojaka dima uzrokuje rak
- najveći postotak pušača počne pušiti u tinejdžerskoj dobi, a mnoge su ankete pokazale da oko 80 posto pušača postane ovisno o nikotinu prije nego napuni 18 godina
- trećina svih pušača umrijet će od posljedica pušenja
- svake godine oko 53 tisuće ljudi umire od posljedica pasivnog pušenja
- od posljedica pušenja godišnje u svijetu umre više od sedam milijuna ljudi.

Tko puši, zdravlje ruši!

Martin Drmenčić, 8. b

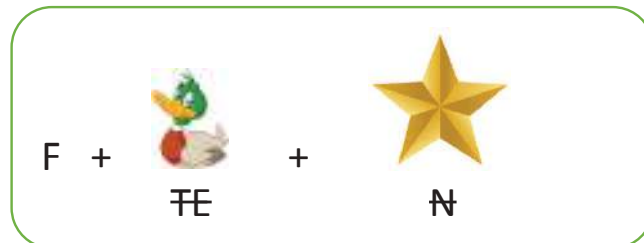
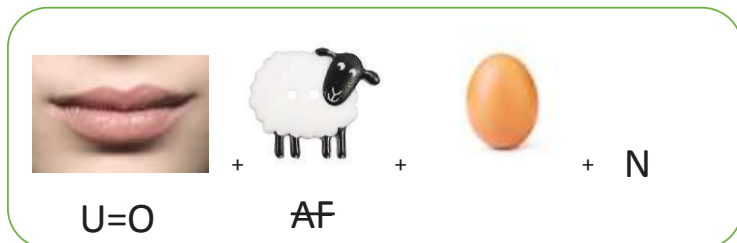
a koju baš taj sa savršnim licem nema. Nemojte nikoga osuđivati na temelju izgleda, možda baš taj kome se rugate bude uspješniji u životu, nego vi koji mu se izrugujete. Nikome se nemojte rugati, jer ne znate njegovu priču, možda je tom nekom teško u životu i vi, umjesto da mu pomognete, još mu se izrugujete. Zamislite da se vama tako netko izruguje, stavite se u njegovu kožu... Zapravo, što ste dobili time što ste nekome rekli ružnu riječ? Vama je to možda par riječi koje izgovorite i zaboravite, ali znajte da to nekoga jako pogađa i lako ne zaboravlja. Ako se netko šminka ne znači da ima manjak samopouzdanja ili želi sakriti neke nesavršenosti, možda se jednostavno voli šminkati i voli šminku. U zadnje vrijeme pojavljuje se i sve više muškaraca koji se šminkaju. Po meni je to u redu jer ako je to nešto što netko voli, ako uživa u tome, tko smo mi da branimo.

NAJBITNIJE JE DA SI ČOVJEK, SVE DRUGO JE MANJE BITNO!

Lana Babec, 8. a

REBUS RÄTSEL

Welche Wörter werden hier gesucht?

Lösen Sie das Rätsel. Was passt wo?

1. Aus dem _____ trinken.

2. Mit dem _____ schneiden.

3. In einer _____ braten.

4. In einem _____ kochen.

FOPT
NAPPEN
SREMSE
SLAG

Priredila Nikolina Zglavnik Matica, prof.

NAJKORISNIJI ČETVORONOŽAC

Jasmina Rožman, 8. b

OSNOVNA ŠKOLA
PROFESORA FRANJE VIKTORA ŠIGNJAR
VIRJE

